

DE KUREN VAN VERSCHUEREN

**BLIJSPEL IN TWEE BEDRIJVEN
DOOR
EDDY VAN GINCKEL**

© Eddy Van Ginckel

DRAMATIS PERSONAE

(5 DAMES - 3 HEREN)

SANDER VERSCHUEREN	VADER
GUST VERSCHUEREN	ZOON
MARIA	SCHOONDOCHTER
OMER	VRIEND VAN GUST, VRIJGEZEL
CLARA	VRIENDIN VAN MARIA
MARIE-JEANNE	LIEFJE VAN SANDER
LISA	MEID VOOR ALLE WERK
BRIGITTE	PROSTITUEE IN DIENST

DECOR

Het decor stelt de woonkamer voor van de familie Verschueren.

Jardin : deur naar keuken

Cour : deur naar hall

Fond : minstens twee deuren (kamer Sander en kamer Gust)

Aankleding : tafel met stoelen, salon, salontafel, kasten, klein kastje met telefoon, verdere aankleding volgens eigen smaak en middelen

EERSTE BEDRIJF

Wanneer het doek opgaat zit Gust, in pyjama, aan tafel de krant te lezen. Er wordt gebeld aan de voordeur.

GUST : Het is niet waar... (kijkt op zijn horloge, leest dan onverstoord verder. De bel gaat nogmaals)

(Maria komt uit kamer achteraan met kamerjas van Gust op de arm. Ze heeft haar jas aan en is blijkbaar klaar om boodschappen te gaan doen.)

MARIA : Wel?

GUST : Wel wat?

MARIA : (smijt hem de kamerjas toe) Hier, doet open, Gust.

GUST : Hmm...

MARIA : Gust, ze hebben gebeld.

GUST : Wie heeft er gebeld?

MARIA : Hoe kan ik nu weten wie er gebeld heeft.

GUST : Als jij het niet weet, dan weet ik het zeker niet...

(er wordt weer gebeld)

MARIA : Hier zie !

GUST : (kijkt voor het eerst op uit zijn krant) Wat nu weer?

MARIA : Ze bellen weer !

GUST : Ja, dat hoor ik ook.

MARIA : Doe dan open !

GUST : Open? Wat open?

MARIA : Alstublieft, Gust ! Probeer me niet zot te maken ! Ze bellen aan de deur ! Hoort jij dat niet?

GUST : Ik doe nu niet open, Maria.

(de bel gaat weer)

MARIA : Ge weet niet eens wie het is !

GUST : Maria ! Ik ben nog niet aangekleed !

MARIA : Allee vooruit, en dan laat jij de mensen maar voor de deur staan?

GUST : Natuurlijk. Als ze nog wat vroeger komen, dan heb ik helemaal geen rust meer.

MARIA : Alstublieft, zeg... Weet ge, ik zal wel opendoen. Ik moet toch naar buiten.

GUST : Naar buiten?

MARIA : Ja, Gust, naar buiten.

GUST : Waarom moet jij naar buiten?

MARIA : Vraag ik aan u misschien iedere keer waarom dat ge naar buiten gaat?

GUST : Jaja, 't is al goed...

MARIA : Of moet ik eerst aan u komen vragen of ik wel naar buiten mag?

GUST : Ik snap niet dat jij daar nu zo een drama van maakt ! Ik vraag toch alleen maar waarom dat jij naar buiten moet ! Is dat zo abnormaal?

(de bel gaat weer)

MARIA : In dit huis is alles abnormaal ! Ik wil opendoen, maar mijnheer wordt ongerust als ik naar buiten ga !

GUST : Ik word niet ongerust !! Dat maakt jij ervan !

MARIA : Maar dat is helemaal het toppunt ! Waarom wilt jij dan persé weten waarom ik naar buiten ga ?

GUST : Zeg het maar ! Ik ben abnormaal !

(de bel gaat enkele malen, kort na mekaar)

MARIA : Ik ga gewoon naar de beenhouwer. (slager)

GUST : Dat kunt ge dan toch gewoon zeggen in plaats van daar zo geheimzinnig over te doen.

MARIA : Geheimzinnig ?? Weet ge wat, doet zelf uw deur open ! (gaat zitten op stoel)

GUST : Ik ben niet aangekleed !

MARIA : Dan doet ge zo maar open !

SANDER : (in pyjama in de deur van zijn kamer) Ze bellen !!

GUST : Ja, pa ! Ik weet dat ze bellen !

SANDER : Doe dan open ! Ik word zot van die bel !

MARIA : Hij wilt niet, pa ! Hij is nog niet aangekleed !

(Sander imiteert Maria, mompelt nog wat en gaat dan af via de keuken)

MARIA : Hoort ge dat ? Uw vader wordt er ook al slecht gezind van !

GUST : Dat moet hij weten !

(even stilte)

MARIA : Weet ge... vermits ik toch naar buiten moet, zal ik wel opendoen.

GUST : Zie eerst wie het is vooraleer ge iemand binnenlaat.

MARIA : Gij denkt dat ik iedereen zomaar binnenlaat?

(Sander uit keuken met grote watten in zijn oren, roept met luide stem)

SANDER : Als het voor mij is, dan zegt ge maar dat ik niet thuis ben !! (af kamer)

MARIA : En gij zijt zeker ook niet thuis?

GUST : Maria, ge weet goed genoeg dat ik zo geen klanten kan ontvangen.

MARIA : Och God ! Gij hoopt nog op een klant?

GUST : Neen, dat hoop ik nu juist niet ! Toch niet zo vroeg in de morgen.

MARIA : Wat zegt gij nu? Vroeg in de morgen?

GUST : Wel ja.

MARIA : Gust, het is half elf ! Wanneer is het bij u middag?

GUST : Middag? Dat zal ik u eens wijzen, zie. (toont horloge) Hier... als de grote en de kleine wijzer alle twee op het bovenste streepje staan.

MARIA : Onnozel manneke !

(de bel gaat alweer)

GUST : Amai, zeg ! Dat is ook een ongedurige !!

MARIA : Ik zal maar eens gaan zien. Ik ga al rap met de brommer, denk ik.

GUST : Met de brommer?

MARIA : Zegt nu niet dat gij die nu nodig hebt, he...

GUST : Neen, neen, 't is goed...

MARIA : Tot seffens.

(Maria af)

GUST : Het is hier altijd hetzelfde. Als ge eventjes op uw gemak de gazet zit te lezen, dan wordt er gebeld. En dan zouden ze nog willen dat ge direct recht springt om open te doen.

(Omer, beetje aan de simpele kant, komt binnen, blijft in het deurgat staan)

OMER : Zeg, Gust... Uw bel is kapot, zeker?

GUST : Och, gij zijt het, Omer. (gooit kamerjas van ver in de zetel)

OMER : Ja, ik wist niet wat doen. Ik denk, ik ga eens even goeiendag zeggen bij de Gust. Weet ge hoe dikwijls ik gebeld heb?

GUST : Neen, Omer, ik heb het niet opgeteld.

OMER : Maar ge hebt de bel toch gehoord? Anders zal ik daar eens naar kijken om te zien of dat ze werkt.

GUST : En, wat nieuws?

(Omer gaat zitten. Een stilte. Hij kijkt naar Gust. Dan kijkt hij onder tafel voor alle zekerheid)

OMER : Zit gij hier nog in uw pyjama, Gust.

GUST : Wat dacht gij anders dat het was? Mijn zondagse kostuum?

OMER : Zo laat al en dan nog in uw pyjama zitten.

GUST : Waarom niet?

OMER : Dat zou niets voor mij zijn.

GUST : Ge wordt dat vlug gewend.

OMER : Dat denk ik niet, Gust. Ik ben al op van kwart voor zeven.

GUST : Daar doet gij uw goesting mee, Omer. Dat is voor mij wat te vroeg.

OMER : Ik vind dat hoe vroeger ge opstaat, hoe meer ge van uw dag hebt.

GUST : Seffens gaat ge me zeggen dat slapen tijdverlies is.

OMER : Eigenlijk is dat ook zo, he Gust. Ik heb eens ergens gehoord dat ze hebben laten berekenen hoeveel dat een gemiddelde mens eigenlijk slaapt gedurende zijn leven. Amai.

GUST : Wat amai?

OMER : Dat zijn aardig wat jaren van uw leven.

GUST : Ze zouden eens moeten laten berekenen hoeveel jaar dat iemand korter leeft door niet te slapen of door te weinig te slapen. Dat gaat nogal wat anders zijn, denk ik. Ik zal eens iets zeggen, he Omer. De jaren die dat ge korter leeft door te weinig slaap, die haal ik later allemaal in door teveel te slapen. De uren die ik nu mis, volgens u, die compenseer ik allemaal achteraf.

OMER : Ik kan niet goed volgen, Gust, maar het zal wel juist zijn, denk ik. Anders zoudt gij zo lang niet slapen, he Gust?

GUST : Voilà ! Dus, neem er een voorbeeld aan en sta in het vervolg wat later op.

OMER : Ach, dat kan ik toch niet.

GUST : Ik ken dat. Ik kan me dat levendig voorstellen. Ik ben ook zo geweest. Om kwart voor zeven uit uw bed, koffie zetten.

OMER : Thee.

GUST : Oké, thee zetten dan.

OMER : Kamillethee.

GUST : Kamillethee?

OMER : Ja, ik moet niets anders hebben. Dat is voor van alles goed. Bloedsomloop, hoofdpijn, cholesterol, reumatiek, zweetvoeten, enfin en zo nog van alles.

GUST : Dus, ge stapt om kwart voor zeven uit uw bed, ge zet uw kamillethee voor uw zweetvoeten, dan door uw gezicht wrijven...

OMER : Door mijn gezicht wrijven?

GUST : Wel ja, met een natte vod door uw gezicht wrijven om wakker te worden...

OMER : Douchen.

GUST : Douchen?

OMER : Ja, eerst douchen, Gust.

GUST : Oké, eerst douchen en dan door uw gezicht wrijven.

OMER : Neen, neen, dat gaat in één moeite door natuurlijk.

GUST : Het is al goed, dus, even recapituleren.

OMER : Wat gaat ge doen, Gust?

GUST : Even herhalen. Opstaan, kamillethee zetten, douchen, dan een boterhammetje eten...

OMER : Toast.

GUST : Toast?

OMER : Toast.

GUST : Dan een toastje eten dus.

OMER : Vijf.

GUST : Vijf toastjes eten dus.

OMER : Nee nee, twee.

GUST : Twee? En ge zegt vijf?

OMER : Nee nee, twee toasten, maar de toaster op vijf.

GUST : Op vijf?

OMER : Ja, ik mag die graag goed zwartgebrand.

GUST : Amai... dat moet goed zijn voor uw maag.

OMER : Daar drink ik die kamillethee voor.

GUST : Nooit aan gedacht om uw toaster een nummertje lager te zetten of zo?

OMER : Ja, maar dan gaat het niet.

GUST : Wat gaat niet?

OMER : De toaster. Hij marcheert alleen nog maar op nummertje vijf. Als ik hem op een ander nummer zet, dan komt er wel veel rook uit dat ding maar mijn toasten blijven gewoon boterhammen en dat is ook te zot, he Gust?

GUST : Ge moet dat ding eens meebrengen, dan zal ik er eens naar kijken voor dat ge geëlectrocuteerd wordt met uw toaster.

OMER : Echt? Dat is braaf van u, Gust. Ik heb er zelf al wat aan zitten prutsen maar het wordt alleen maar erger.

GUST : Blijft er dan maar met uw pollen af ! Dat is levensgevaarlijk !

OMER : Ja?

GUST : Natuurlijk ! Kom, waar waren we gebleven? Ge waart opgestaan, thee, wassen, toastjes... En dan zal het gedaan zijn, zeker?

(Sander op, slentert richting keuken)

OMER : Gij denkt dat !

GUST : Niet? Wat dan nog?

OMER : Ik doe de afwas !

SANDER : Och, merci, Omer, dan kan ik terug in mijn bed kruipen...

(Sander terug af kamer)

OMER : Dat was uw vader?

GUST : Ja, ge hebt juist zijn scheut gebroken...

OMER : Die sliep nog? Op dit uur !

GUST : Ge ziet dat slapen geen kwaad kan, Omer. Onze pa is er al zo oud mee geworden.

OMER : Jawatte...

GUST : Luistert... als ge nu al die dingen gedaan hebt 's morgens, hoe laat is het dan? Acht uur?

OMER : Zoiets, ja.

GUST : Laat ons nu veronderstellen dat het acht uur is.

OMER : Veronderstellen?

GUST : Oké, ge krijgt er een half uur bij. Het is half negen. En wat doet ge dan vanaf half negen?

OMER : Euh...

GUST : Weet ge, ik zal het u zeggen. Dat zit ge u te vervelen tot ge het niet meer kunt houden. Gewoonlijk duurt dat tot half elf.

OMER : Zoiets, ja.

GUST : En dan komt ge naar hier omdat ge niet meer weet wat doen.

OMER : Ik weet het...

GUST : Dan blijf ik toch liever wat langer in mijn tram liggen. Ik verveel mij tenminste niet zoals gij.

OMER : Neen, maar gij hebt uw klap, he Gust. Gij zijt getrouwd.

GUST : (met een zucht) Ik ben getrouwd, ja...

OMER : Stel u maar eens in mijn plaats. Helemaal alleen op mijn eentje.

GUST : Seffens gaat ge nog zeggen dat dat mijn schuld is?

OMER : Neen, dat niet. Maar geeft toe dat er verschillen zijn.

GUST : Gij zijt ook een sukkelaarke, he Omer? Waarom hebt gij nooit geen lief aan de haak geslagen?

OMER : Ge weet goed genoeg, Gust, dat ik dat dikwijls geprobeerd heb, maar ik kon ze nooit houden.

GUST : Dat is niet moeilijk ! Gij wilt ook altijd alles zelf doen ! Een vrouw mocht bij u nooit iets doen in huis. De kuis, de was, de plas, alles moet ge zelf kunnen doen. En dat is verkeerd, Omer.

OMER : Ik wou de vrouwen altijd sparen, Gust.

GUST : Dat is nu juist wat ge nooit moogt doen ! Een vrouw is daar gevoelig voor. Een vrouw fleurt maar eerst op nadat ze in huis eens goed haar gangen heeft kunnen gaan.

OMER : Denkt ge?

GUST : Denken? Daar ben ik zeker van. Zie maar eens naar ons Maria, hoe goed die er uitziet. Dat is één en al 'contentement.'

OMER : En dat komt door het huishouden te doen?

GUST : Onder andere, ja. Een vrouw die moet ge behandelen als een vrouw. Ge laat die doen waar ze goesting in heeft, en ge probeert u in te houden als ge zelf goesting hebt.

OMER : Ik ben daar allemaal zo straf niet in, geloof ik.

GUST : Op elk potteke past een 'scheeltje', Omer.

OMER : Ja?

GUST : Da's zeker ! Gij moet nu toch wel ergens een 'scheel' naar uw goesting kunnen vinden, zeker.

OMER : Ja?

GUST : Natuurlijk. Zoals gij gebouwd zijt.

OMER : Ik wou dat het waar was.

GUST : Alles is toch in orde, jongen?

OMER : In orde? Wat?

GUST : Wel ja, ik wil zeggen, gij zijt toch niet voor de mannen of zo?

OMER : (denkt even na) Neen, dat niet...

GUST : Wel dan? Zoekt u een goed lief en ge ziet er al direct een stukje beter uit.

OMER : Waarom? Zie ik er dan zo slecht uit, Gust?

GUST : Gij hebt thuis geen spiegel, zeker?

OMER : (ongerust) Is dat nu echt?

GUST : Ik vind dat ge er de laatste tijd maar platjes uitziet.

OMER : Platjes?

GUST : Weet ge wat gij moet doen?

OMER : Neen, wat?

GUST : Gij moet eens goed van uw grond gaan.

OMER : Ha, neen.

GUST : Neen?

OMER : Dat is niets voor mij, jong, atletiek.

GUST : Wie klapt er nu over atletiek? Van uw grond gaan heeft niks met atletiek te maken, Omer.

OMER : Ho neen?

GUST : Zijt gij nu zo lomp of houdt gij u zo lomp?

OMER : Misschien dat ik het wat beter snap als ge me dat eens expliceert, he Gust.

GUST : Och, laat maar zitten. Ten andere, ge hebt er geen kop voor.

OMER : Kop? Voor wat?

GUST : Voor van uw grond te gaan, Omer.

OMER : Neen? Allee. (springt een paar maal op en neer)

GUST : Van u wordt ge mottig ! Hier, ga zitten en pakt een stuk gazet.

(Omer gaat terug zitten en neemt een stuk krant. Even stilte.)

OMER : Zééég !

GUST : Wat nu weer?

OMER : Dat doet gij expres, zeker?

GUST : Wat doe ik expres?

OMER : Pakt een stuk gazet, zei hij... Hier !

GUST : Is dat zo erg?

OMER : (leest hardop) 'Blonde dame verwent nette heren.'

GUST : (lacht) Och, hebt gij dat stuk?

OMER : Dat staat hier vol van die dingen.

GUST : Geeft dat dan maar aan mij. Pakt gij de sportuitslagen maar.
(ze verwisselen de krant)

OMER : Dat is al beter...

(Een stilte. Gust zit zich te verkneukelen, lacht hier en daar. Omer bekijkt Gust)

OMER : Gij leest dat?

GUST : Wat?

OMER : Gij leest dat, die rommel?

GUST : Wat zegt gij nu? Rommel? Dat is geen rommel, he jongen.

OMER : Waarom leest gij dat?

GUST : Kurieusiteit. Daar staan dikwijls aardige stoten in. Hier, luistert. "Jonge tijgerin zoekt flinke gorilla om samen het oerwoud onveilig te maken." Hahaa !

OMER : Dat snap ik niet... Een tijger met een aap?

GUST : Allee, Omer. Dat is toch plezant als ge zoiets leest. Ge moet uw fantasie wat laten gaan, he.

OMER : Mijn fantasie...

GUST : Natuurlijk !

OMER : Waar moet ik dat halen?

GUST : Maar jongen toch ! De plezantste moment van de dag is wanneer ik die annonces (*advertenties*) kan lezen.

OMER : Dat versta ik nu niet...

GUST : Wat verstaat gij niet?

OMER : Gij hebt uw Maria toch?

GUST : En dan ? Ik misdoe daar toch niets mee zeker, met die annonces te lezen. Gij zou die beter eens wat meer lezen.

OMER : Waarom?

GUST : Om te kunnen lachen jongen ! Lachen houdt u in conditie.

OMER : Ik vind daar toch niet veel aan, Gust.

GUST : Waaraan? Aan lachen?

OMER : Neen, aan die annonces. Ik vind dat flauw.

GUST : Flauw? Gij weet niet wat ge zegt ! Ik zal u eens iets voorlezen, zie...wacht even... Hier zie ! "Wulpse teef zoekt geile reu uit goed milieu om samen de bloemetjes buiten te zetten."

OMER : Dat zal plezant zijn... Met dit weer !

GUST : Stommeke ! Dat wilt toch niet zeggen dat ze met bloemen naar buiten gaan, jongen.

OMER : Neen? Waarom zeggen ze dat dan ?

GUST : Omer, ik geef het op... (een korte stilte) Zeg, wil ik eens naar zo een annonceke bellen voor u?

OMER : Voor mij? Waarom?

GUST : Het is voor uw eigen goed, Omer. Dat is toch waar, zeker. Gij zijt alleen. Gij moet naar niemand zien. Gij kunt toch doen en laten wat ge wilt.

OMER : Stelt nu... ge belt. Wat dan?

GUST : Amai !!

OMER : Wat is daar nu aan...

GUST : Maar dat is toch plezant, zeker. Als ge zo naar een van die nummers belt, dat is toch opwindend, jongen. Ge belt en dan kunt ge ineens afspreken.

OMER : Ineens?

GUST : Natuurlijk ! Ge laat daar geen gras over groeien, Omer. Ge belt en ge spreekt ineens af. Die komen zelfs aan huis.

OMER : O ja? En dan?

GUST : Ja, dan moet ge uw plan trekken, he Omer.

OMER : Ik kan zo ook mijn plan trekken.

GUST : Weet ge wat we gaan doen? We zullen er eens eentje uitzoeken voor u.

OMER : Als gij denkt dat dat goed is voor mij.

GUST : Hier ! “Blondje verwent nette heren, massage aan huis. Specialiteit sado-maso..”

OMER : Hoe was dat?

GUST : Nee nee, Omer, we gaan het simpel houden... Hier.. “Lichaamsmassage, exotisch type, zacht en heet, alle dagen bellen in de voormiddag, Robert..” Neen, dat is ook niks, Omer.

OMER : Doe toch geen moeite, Gust...

GUST : Aha !! “Lief blondje verzorgt lieve heren, massage aan huis, telefoneren tussen tien en twaalf in de voormiddag, weekends niet.”

OMER : Die komen aan huis?

GUST : Omer, hou me goed in het oog nu ! Ik zal u eens laten zien hoe dat werkt.

(Gust recht, naar telefoon)

OMER : Wat gaat gij doen?

GUST : Bellen.

OMER : Gaat ge nu bellen, Gust? Kunnen we nu niet efkens wachten of zo?

GUST : Niks te wachten ! Wachten is tijdverlies. Kom, vooruit, geef me dat nummer.

OMER : Nummer?

GUST :Ja, kijkt even op dat blad. Welk nummer staat er naast?

OMER : Wacht, ik zal eens zien... Ja, ik heb het... zes vier zeven...twee..negen..zeven twee.

GUST : (tikt nummer in) zes vier zeven...twee negen.. zeven twee.. En nu even wachten.. Omer, het belt ! Hallo... hallo..ja, een goeidag juffrouw...Amai, gij hebt een plezant stemmetje...Wablief? Och, ge hebt een snotvalling...Nee nee, ik versta u heel goed.. Een beetje hees? Maar dat kan geen kwaad juffrouw. Ik vind dat uw stemmetje heel sexy overkomt. Wat zegt u? Jaja, dat is meegenomen, he... Waar ik feitelijk voor bel? Wel, luistert, mijn maat die zou graag leren rijden... als ge begrijpt wat ik bedoel? Wat zegt u? Oh, u begrijpt wat ik bedoel. Omer, ze verstaat dat direct, zegt ze. Hallo? Jaja, ik ben er nog. Allee, dat is dus geen probleem... Natuurlijk, natuurlijk... Wablief? Of hij al verzekerd is? Wacht, een minuutje, juffrouw, ik zal het hem even vragen. Omer, ze vraagt of dat ge verzekerd zijt..

OMER : Verzekerd? Waarom? Is dat dan zo gevaarlijk?

GUST : Dat weet ik niet, Omer, die juffrouw vraagt dat. Allo, juffrouw, mijn maat vraagt waarom.

OMER : Verzekerd... ze durven toch nogal wat vragen, zeg...

GUST : Wat zegt u? Den B.A. of den B.A. plus... Moment.. Kom, Omer, wat moet gij hebben nen beha of nen beha-plus?

OMER : Beha-plus? Wat is dat?

GUST : Die zal willen weten of dat ge graag grote of kleine tietekes moet hebben, he Omer.

OMER : Ja, dat weet ik niet... Wat denkt gij, Gust?

GUST : Allo, juffrouw... Wel, als het voor u hetzelfde is, dan maar ineens nen beha-plus. Ja, dan kan hem ineens een tetteke voort, he. Jaja... Wat zegt u? Langskomen op den bureau? Wel...euh... ja, ik denk wel dat dat gaat... Is dat gebruikelijk? Ach zo, dat ze bij u langskomen voor de papieren... Ja, ziet u, ik heb daar eigenlijk allemaal weinig verstand van... Het is de eerste keer dat ik voor zoiets bel... Wat zegt u?? Een voorlopige dekking?? (bedekt de hoorn met de hand) Omer, ik denk dat het gebakken is, jong. We zitten al bij de voorlopige dekking. Hallo? Jaja, ik ben er nog... Wat moest u nog weten, zegt u? Wablief? Neen, dat weet ik niet. Het aantal kilowatt? Wel.. euh.. een klein lampje zal wel voldoende zijn, denk ik.. He?? Cilinderinhoud?? Dat is ook een discrete vraag, zeg.. Momentje.. Omer!!

OMER : Wat is er?

GUST : Omer, wat cilinderinhoud hebt gij?

OMER : Cilinderinhoud?

GUST : Juffrouw, moet hij misschien ineens de lengte van zijn charel opgeven ook ? Wat zegt u? Oh, dat vindt ge niet om mee te lachen... Of hij wat? Of hij jaarlijks of zesmaandelijks wilt betalen? Allee, juffrouw, het is zijn eerste keer ! Hij moet toch eens eerst kunnen proberen of alles in orde is, zeker.. Ik weet uw naam nog niet eens ! Wat zegt u? Verzekeringskantoor De Meyer en Co? Euh.. luistert, juffrouw, ik denk dat het hier een abuis moet zijn... (haakt in)

OMER : En? Wat was dat nu?

GUST : Geeft die gazet !!!

OMER : Gazet?

GUST : Ja ! Hier met die gazet ! (bekijkt krant) Ja, nu versta ik het.. Slimmeke !! Welk nummer geeft gij me nu op?

OMER : Was het verkeerd?

GUST : Verkeerd ? Natuurlijk was het verkeerd !! Hier ! Dat is het nummer dat ik moet hebben !

OMER : Ge vroeg naar het nummer dat er naast stond.

GUST : Is dat er naast? Dat is helemaal aan de andere kant ! Als ik u ook maar eens iets laat doen, he ! Allee kom... vier, vier, drie... (tik rest van de nummers in) Dat zal al beter zijn, denk ik... Hallo?? Dag juffrouw... Amai, gij pakt rap af... Oh, gij zijt gewend om rap te pakken... jaja, dat is goed... Hoe zegt u? De naam? Verschueren, madame.. Neen, neen, het is mijnheer natuurlijk, maar ik zei madame, tegen u, madame... wat? Neen, neen, ik ben mijnheer, maar u zijt madame.. Hoe zegt u? U zijt niet madame? Maar u hebt zo'n fijn stemmetje, dat ik echt dacht dat u madame waart... Wat bent u dan? Juffrouw? Ho, gelukkig.. ik dacht al dat ik verkeerd was.. allee, dat u verkeerd waart... enfin, het is te zeggen, och, laat maar zitten madame.. ik wil zeggen, juffrouw... Hee? Ja, Statiedreef nummer twintig... ja.. één persoon, ja... Nu direct? Dat is goed, denk ik? Omer? (Omer haalt de schouders op) Ja, juffrouw, dat is goed. Alles erop en eraan.. Ja.. neen.. dat is in orde... Klaar? Dank u wel, madame, euh juffrouw.. (haakt in) Amai...

OMER : En?

GUST : Dat ging rapper dan ik dacht. Ze komt direct met alles erop en eraan.

OMER : (vliegt recht) Amai !!

GUST : Da's goed, he?

OMER : Goed? Maar dat is veel te rap !

GUST : Rap? Dat zijn dingen die rap moeten gaan, Omer.

OMER : Maar dan moet ik maken dat ik thuis ben !

GUST : Da's gesproken, zie.

OMER : Dan kan ik nog een beetje stofzuigen en zo.

GUST : Stofzuigen? Maar jongen, denkt nu toch eens aan iets anders !

OMER : Nee, nee ! Ik heb graag dat mijn kot een beetje aan kant is als er bezoek komt. Ik zou niet willen dat die juffrouw een verkeerde indruk van mij krijgt.

GUST : Maar zo'n grieten zijn dat gewoon, jongen.

OMER : Natuurlijk ! Gij weet dat allemaal !

GUST : Nu wordt ge toch niet kwaad, zeker?

OMER : Ik weet niet meer waar mijn kop staat !

(Maria komt binnen met de boodschappen, ze heeft een motorhelm op. Omer hoorde haar binnenkomen, kijkt om en schrikt zich een ongeluk)

OMER : Aaaaaaaaaaaaaa !!!!

(Maria zet helm af)

GUST : Amai Maria, zijt gij al terug?

MARIA : Ge gaat toch weer niet beginnen met uw stomme vragen, he Gust? Dag Omer, gij zijt hier nog ?

OMER : Ik denk het wel, Maria.

GUST : Uw vraag was even stom als de mijne, Maria.

MARIA : Hebt gij al iets gehad om te drinken, Omer?

GUST : De Omer heeft geen tijd, Maria. Hij moet dringend weg.

MARIA : Is dat echt? Moet gij dringend weg? Waar moet gij dan zo dringend naartoe?

GUST : Die jongen mag nu toch gaan waar hij wil, zeker.

MARIA : Ik doe toch niemand kwaad door te vragen waar hij dringend naar toe moet?

GUST : Ge bemoeit u teveel met andermans zaken ! Omer wordt er zenuwachtig van !

MARIA : Is dat echt, Omer? Zegt gij eens iets.

OMER : Luistert Maria, ik moet nog gaan stofzuigen.

MARIA : Wablief ?

OMER : (nadrukkelijk articulerend) Thuis ! Stofzuigen !

MARIA : Hoort ge dat, Gust? Dat is wat anders, he? Ga maar eventjes zitten, Omer, ik zal u direct een tasje koffie geven. Ik begin u te kennen, jongen. Gij zijt een toffe vent.

GUST : Zo goed kent ge hem ! Koffie ! Ha !

MARIA : Wat nu weer?

GUST : Omer drinkt nooit koffie !

MARIA : Neen?

OMER : Eén tasje kan geen kwaad, denk ik...

GUST : Dat kan wél kwaad !!

MARIA : Wat voor kwaad zou dat nu kunnen, één tasje koffie?

GUST : Dat kan veel kwaad doen !! Da's slecht voor zijn cholesterol, zijn bloedsomloop, zijn hart, zijn maag, zijn zweetvoeten en zo nog van alles.

OMER : Maar allee...

GUST : Neen, Omer !!

MARIA : Maar laat die jongen nu zelf eens iets zeggen ! Drinkt gij anders geen koffie, jongen?

OMER : Neen Maria.

MARIA : Wat dan? Thee?

GUST : Kamillethee ! En dat hebben we niet in huis ! Dus Omer gaat naar huis ! (trekt Omer recht)

MARIA : Omer gaat niet naar huis !! (Maria duwt Omer terug in stoel) Wij hebben kamillethee in huis.

GUST : Maria, niet zwanzen ! Dat hebben wij niet in huis !

OMER : (wil rechtstaan) Ik denk dat ik misschien beter...

MARIA : Neen, Omer !! Zitten !! Gij blijft zitten !!

OMER : Maar Maria...

MARIA : Zit !! En gij krijgt kamillethee !

GUST : Omer gaat naar huis !

MARIA : Zijt gij nu niet beschaamd? Laat Omer zelf beslissen wat hij wilt. Wat zal het zijn, jongen?

OMER : Eén tasje zal wel gaan, zeker...

GUST : Neen, dat gaat niet !

OMER : Maar ik...

MARIA : Hebt ge het nu gehoord? Omer wil een tasje met ons meedrinken ! Ik zal rap een potje zetten.

(Maria af keuken)

(Een stilte. Gust en Omer bekijken mekaar)

OMER : Dan stofzuig ik maar eens niet, he Gust.

GUST : Thee is slecht voor uw potentie !

OMER : Voor mijn wat?

GUST : Och, wat kan het mij eigenlijk schelen ! Al drinkt gij heel die pot leeg !

OMER : Zijt gij nu kwaad, Gust?

GUST : Neen, ik ben niet kwaad ! Het is al over. Laat hem dan maar hangen...

OMER : Laten hangen? Maar dat is waar ook... (Omer recht)

GUST : Ha, valt uw frank eindelijk?

OMER : Ik moet dringend naar huis ! Ik kan dat niet laten hangen !

GUST : Ha, ge weet het !

OMER : Ik zou niet weten waar we moesten gaan zitten.

GUST : Nu niet overdrijven, he Omer...

OMER : Jamaar, dat pakt aardig wat plaats in, hoor.

GUST : Alstublieft, zeg...

OMER : Heel mijn kot hangt vol was. Ik moet maken dat die droog is en gestreken in de kast ligt.

(Omer snel af)

GUST : Zot ! Zot word ik nog met zo een kerel !

(Maria komt in deurgat)

MARIA : Wel? Wat nu?

GUST : Hij is weggegaan, Maria, hij kon hem niet laten hangen.

MARIA : Wablief?

GUST : Hij moest zijn was nog gaan strijken.

MARIA : Gij jaagt die jongen altijd buiten, gij.

GUST : Ik ? Ik ben het juist die hem altijd binnen pakt ! Hij is al overal buiten gevlogen, maar bij mij mag hij altijd binnen, dat weet hij ook.

MARIA : Ja... Als ik hem binnen laat, wilt ge zeggen. (af keuken)

GUST : Ja, werkt maar vader, slaaft maar gast ! En waar is het allemaal goed voor? Voor de staat ! Hoe meer ge verdient, hoe meer ge kunt afgeven aan de belastingen ! Wat dat precies met de Omer te maken heeft, weet ik niet... maar daar word ik al even zenuwachtig van als van hem. Wanneer ik het woord 'belastingen' hoor, dan geraak ik in alle staten. Weet ge eigenlijk waarom wij belastingen betalen aan de staat? Om de staat om hulp te kunnen vragen wanneer dat nodig mocht zijn.

(Clara komt binnen)

GUST : Dat is gewoon belachelijk ! Dat is nu net hetzelfde als een hond zijn staart afkappen om hem eens een goed stukje vlees te kunnen geven.

CLARA : Ik wist niet dat jullie een hond hadden, Gust?

GUST : Clara? Hoe komt gij hier binnen?

CLARA : Die jongen die hier buiten ging, heeft mij ineens binnengelaten. (bekijkt Gust) Amai, gij zit hier nog altijd in uw pyjama?

GUST : Ja, ik zit hier in mijn pyjama !!

CLARA : Schandalig...

GUST : (recht) Maar ik doe hem direct uit en kruip in mijn blote terug in mijn bed. Als ge vijf minuutjes tijd moest hebben... Ge weet waar ik zit, he poppeke... Toedelo... (af slaapkamer)

(Maria komt binnen met plateau met kan en kopjes)

CLARA : Seksmaniak !!

MARIA : Ook een goeiemorgen, Clara...

CLARA : Oh Maria, ik had het tegen Gust...

(Clara gaat zitten)

MARIA : Is hij u weer aan het plagen, Clara?

CLARA : Weet ge, het wordt met de dag erger.

(Maria zet intussen plateau op tafel en schenkt een tas in)

MARIA : Och, hij bedoelt het allemaal zo kwaad niet...

CLARA : (neemt tas) Ik hoop het voor u, Maria. Ik hoop het voor u. Ge zoudt anders geen leven meer hebben.

(Clara drinkt en lijkt vergiftigd te worden)

MARIA : Wat is er, Clara? Zijt gij niet goed?

CLARA : Amai ! Dat is van de witte producten, zeker?

MARIA : Oh neen, dat is kamillethee.

CLARA : Drinkt gij kamillethee tegenwoordig?

MARIA : Bijlange niet. Dat was voor Omer.

CLARA : Omer? Is dat die simpele jongen die juist weg is?

MARIA : Ja, dat is hij. Die drinkt niks anders dan kamillethee.

CLARA : Wel, ik moet dat niet hebben, Maria.

MARIA : Weet ge wat, ik zal wat koffie halen, dat zal beter zijn dan die thee, denk ik...

(Maria neemt plateau op met kan en tassen en verdwijnt in de keuken)

GUST : (steekt hoofd binnen) Claaaaaaaaa...

CLARA : (kijkt niet) Maakt dat ge weg zijt, gij !!

GUST : (steekt nu bloot been tussen de deur) Claaaaaaaaa...

CLARA : (merkt het been en schrikt) Oooo !!

(Clara springt recht, duwt de deur dicht terwijl het been er nog tussen zit. Gust geeft een kreet)

CLARA : Nu content? Zeveraar !!

(Gust trekt been terug en sluit deur. Clara gaat terug aan tafel zitten)

CLARA : Ik vind het “dégoutant” heel “dégoetant” als ge als vent aan niks anders kunt denken dan aan seks.

(Maria op met koffiepot)

MARIA : Voilà ! Lekkere verse koffie !

CLARA : Ik ruik het tot hier. Dat zal al beter zijn.

MARIA : Een goed tasje koffie kan goed doen, he Clara ?

CLARA : Denkt ge? (stelt vast dat er geen tassen zijn)

MARIA : Och, nu vergeet ik toch wel de tassen, zeker...

CLARA : Ik zou zeggen, we drinken uit onze handen, maar dat is ook niet alles.

MARIA : Het zou wat warm zijn, denk ik. Ik zal er al gauw een paar halen, Clara... (af keuken)

(Gust steekt hoofd binnen)

GUST : Gij zijt niet goed juist, zeker?

CLARA : (onschuldig, zonder omkijken) Is dat tegen mij, Gust?

GUST : Heel mijn been is opgezwollen.

CLARA : Uw verdiende straf.

(Sander komt binnen in pyjama en bekijkt het gebeuren)

GUST : Als het maar niet begint te stijgen...

CLARA : Stijgen?

GUST : Wel ja, stel u voor dat alles begint op te zwellen... Ge zoudt me dan wel een handje moeten helpen, denk ik... (Gust trekt deur dicht)

CLARA : Maar nu is de maat vol !!

(Clara staat recht en zonder te realiseren dat het Sander is die er staat, begint ze met haar handtas op Sander te slaan. Sander probeert te vluchten naar de keuken, maar omdat de deur opengaat, draait hij zich om en vlucht dan maar terug in zijn slaapkamer, terwijl Clara hem blijft slaan)

MARIA : (met tassen, melk en suiker en doosje pralines in haar handen) Wat was dat nu?

CLARA : (kalm) Voor mij twee klontjes, alstublieft.

MARIA : (niet begrijpend) Twee klontjes... (zet alles op tafel)

CLARA : Het wordt hoogtijd dat ge iets doet aan die situatie hier in huis, Maria.

MARIA : Ja?

CLARA : De Gust is oversekst ! Het is dat ik hier kom voor u, anders zette ik hier geen voet meer binnen.

MARIA : Trekt u dat maar niet aan, Clara.

(Maria en Clara zitten beiden aan tafel)

CLARA : Hoe dat gij dat zo kunt uithouden, begrijp ik niet. Bij mij stond die al lang op straat.

MARIA : Ach, de Gust is lang de kwaadste niet.

CLARA : Ik hoop het voor u.

MARIA : Alleen zou ik soms willen dat hij wat minder rommel maakte.

CLARA : Allee, uw kot overhoop gooien kan hij dan ook nog.

MARIA : Soms doet het hier wel lelijk, geloof mij. Ik weet soms niet waar ik eerst moet beginnen. Het ergste van al is dat van zodra ik alles heb opgeruimd, er in de keuken alweer een berg afwas staat alsof hier een regiment is langs geweest.

CLARA : En hij? Wat doet hij?

MARIA : (zucht) Het is een man, he Clara... Niets.

CLARA : Zeg dat het niet waar is ! Niets?

MARIA : Dat is niet veel, he? Kom, dat ik u wat koffie inschenk voor dat de oorlog begint.
(schenkt tassen in)

(Sander op met soldatenhelm op het hoofd, nog steeds in pijama, en met een witte vlag.
Hij loopt richting keuken en gaat keuken binnen)

CLARA : Er gebeuren hier wel rare dingen precies...

MARIA : (doodgewoon) Dat was mijn schoonvader.

CLARA : Weet ge wat gij zoudt moeten doen? Een meid nemen.

MARIA : Een meid?

CLARA : Natuurlijk ! Een meid. Dat houdt gij anders hier niet vol, Maria. Een meid zou een goede oplossing zijn.

MARIA : Dat kunnen wij niet betalen, Clara.

CLARA : Neen? Daar zou je nog van kunnen verschieten.

MARIA : Kom nu, Clara. Het idee zegt mij wel iets, maar wat kost dat niet...?

CLARA : Dat kost zoveel als ge zelf wilt, Maria. Laat ons zeggen dat ge er een pakt voor halve dagen.

MARIA : Halve dagen..

CLARA : Ge laat ze bijvoorbeeld komen op maandag, woensdag en vrijdag. Drie halve dagen per week.

MARIA : Amai, dat kan al tellen.

CLARA : Veronderstelt dat ze begint om acht uur.

MARIA : Om acht uur? Maar dan slaapt onze Gust nog.

CLARA : Dan moet hij maar wat vroeger opstaan.

MARIA : Die gaat blij zijn...

CLARA : Veronderstel dat ze begint om acht uur. Ge laat ze werken tot twaalf uur. Niet langer natuurlijk, anders eet die 's middags nog mee ook en het leven is al duur genoeg. Dat zijn dus vier uren. Reken nu even mee. (Sander terug uit keuken met glas water, gaat richting slaapkamer) Dat wilt dus zeggen, drie keer vier. Hoeveel is drie maal vier?

SANDER : Dat is twaalf... Interessant, zeg... (af slaapkamer)

CLARA : Drie maal vier uren, dat zijn dus twaalf uren. Twaalf uren per week en uw kot is altijd proper.

MARIA : Met drie keren vier uurtjes?

CLARA : Zeker en vast. Ge moet natuurlijk zien dat ge er een neemt die doorwerkt natuurlijk. Iemand die daar maar wat gaat zitten, daar hebt ge niks aan.

MARIA : En wat vragen die tegenwoordig? Hebt gij daar een idee van?

CLARA : Ge moet niet teveel betalen, Maria. Ge moogt ze niet bederven. Ik zou niet meer betalen dan zeven euro per uur.

MARIA : Zeven euro per uur... maal twaalf...hoeveel is dat... da's 84 euro.

CLARA : Aha ! Nu ziet ge het zelf ! 84 euro is nu toch niet overdreven, he?

MARIA : Ik weet het niet... Omgerekend is dat meer dan drieduizend frank per week... Dat is dan toch al rap 12.000 frank in de maand. Dat kan toch al tellen.

CLARA : Als ge dat nu teveel vindt, dan moet ge zorgen dat ge ergens op kunt besparen. Rookt hij?

MARIA : Roken? Wat?

CLARA : Gust. Rookt hij?

MARIA : Een pakje per dag, denk ik. Ja, zonder zijn sigaretjes kan hij niet.

CLARA : Dan is het vanaf nu gedaan met roken.

MARIA : Wablief? Onze Gust? Stoppen met roken? Dat kan hij nooit. Ik denk dat hij nog eerder stopt met eten dan met zijn rook.

CLARA : Vanaf nu stopt hij met roken, dat moet dan maar.

MARIA : Amai, die gaat lachen.

CLARA : Luistert, Maria, we moeten serieus blijven. Zoals het nu gaat, kan het niet meer. Binnenkort kunnen ze u wegdragen zoals gij hier tekeer gaat. We moeten besparen en dat roken is al een mooi ding.

MARIA : Vooruit dan maar... Ik zal zeggen dat het gedaan is met sigaretten kopen...

CLARA : Natuurlijk dat dat gedaan is. Zie maar eens wat ge in uw zak steekt. Wacht, ik pak even een papiertje. Sigaretten, dat is al direct... hoeveel kost een pakje tegenwoordig?

MARIA : 4 euro 45 denk ik.

CLARA : 4,45 euro? Amai... laat eens zien... 4,45 maal dertig.

MARIA : Maal dertig?

CLARA : Ha ja, neemt nu dat er gemiddeld dertig dagen zijn in een maand. 4,45 maal dertig, dat is... drie maal vijf, vijftien, vijf schrijven één onthouden, drie maal vier is twaalf, plus die één is dertien, drie schrijven één onthouden, drie maal vier is twaalf plus één is dertien, nulleke laten zakken, kommake zetten, zie maar eens ! Dat is 133 euro en een half. In Belgische Franken is dat dik vijfduizend in de maand.

MARIA : Is dat zoveel?

CLARA : Daar verschiet ge van, he?

MARIA : Doet dat nu eens eventjes maal twaalf als ge wilt.

CLARA : Maal twaalf? Ha ja, ge wilt weten hoeveel dat is per jaar. Wacht, een minuutje. Twee maal vijf, tien, nul schrijven één onthouden, twee maal drie is zes plus één is zeven, twee maal drie is zes, twee maal een is twee, en dan één maal vijf drie drie één, streepke eronder en dan samen tellen, nulleke laten zakken, zeven plus vijf is twaalf, twee schrijven één onthouden, zes plus drie is negen, plus één is nul, twee plus drie is vijf, en dan die één nog, dan dat nulleke van boven nog laten zakken, houdt u vast, he ! Dat is 1502 euro per jaar. In Franken is dat meer dan zestigduizend Frank ! Daar kunt ge al bijna vijf maanden een meid van houden.

MARIA : Eigenlijk is het wel eens goed dat we daar even bij stilstaan. Daar gaat nogal wat geld in rook op hier. Neen, ge hebt gelijk. Hij moet maar stoppen met dat roken. Daarbij komt nog dat het nog ongezond is ook.

CLARA : Zo is het Maria. We doen het voor zijn eigen goed.

MARIA : Hoeveel komen we nog tekort per maand?

CLARA : Een goede tweehonderd euro, denk ik. Wat doet hij nog voor rare dingen?

MARIA : Zijn gazet mag ik niet afpakken.

CLARA : Als ge nu eens begint met alleen 's zaterdags de gazet te kopen, die is toch dik genoeg, dan steekt ge zo al vijf gazetten per week in uw zak, dat is 5 euro maal vier is 20 euro per maand.

MARIA : Oké, één gazet per week.

CLARA : Speelt hij met de lotto?

MARIA : Dat kan hij ook al laten, hij wint toch nooit iets. Dat is vijftien euro per week.

CLARA : Prachtig, dat is 60 euro per maand erbij.

MARIA : Hoeveel nog, Clara?

CLARA : Nog 140 euro en we zijn er.

MARIA : Zijn zondag !

CLARA : Hoeveel 'zondag' krijgt hij?

MARIA : 25 euro per week.

CLARA : Dat is veel te veel ! Daar kunt ge al flink in snijden. Nu zeker, nu hij toch geen sigaretten meer hoeft te kopen. Ge geeft hem vijf euro per week, dat is meer dan genoeg. Wat zou hij anders met al dat geld doen.

MARIA : Vijf euro per week? Is dat niet wat weinig?

CLARA : Eens dat hij het gewoon is, is dat niets meer. Daarbij, het is voor een goede zaak. Twintig euro per week uitgespaard, dat is tachtig euro in de maand. We komen nog maar zestig euro te kort, Maria, die moeten we ook nog ergens kunnen vinden.

MARIA : Ja, maar ik zit wel even te denken hoe.

CLARA : Drinkt hij? Is het een drinker?

MARIA : Dat weet ge nu toch, he Clara, dat heeft hij nooit gedaan. Hooguit een pintje of twee 's avonds na zijn eten.

CLARA : Het zijn allemaal dingen die tellen, Maria. Twee pintjes per dag, da's 75 cent maal dertig, da's 22 euro en een half in de maand, in Belgisch geld meer dan negenhonderd Frank.

MARIA : Negenhonderd? Dan krijgt hij vanaf nu kraantjeswater. Dat is al geregeld. Hoeveel nog?

CLARA : Nog 37 euro en een half en we zijn er.

MARIA : Dan doe ik ook een toegeving ! Ik ga vanaf nu nog maar één keer per maand naar de coiffeur en we zijn er.

CLARA : Neen, Maria, neen ! Dat moogt ge niet doen, kind. Ik vind dat het niet allemaal van uw kant alleen moet komen. Gij hebt al genoeg toegevingen gedaan. Als ge hem nu twee keer per week worsten geeft in plaats van biefstuk, dan hebt ge ineens wat ge nog tekort komt voor uw meid.

MARIA : Maar dat mag (lust) hij niet !

CLARA : Dan moet hij dat maar leren meugen !

MARIA : Eigenlijk wel... Het is waar, Clara. Nog een pralinetje?

CLARA : Dat sla ik niet af. Wel, ik ben blij dat het ons gelukt is.

MARIA : Nu moeten we er nog een vinden, natuurlijk.

CLARA : Dat is gemakkelijk genoeg. Sla de gazet maar eens open en ge hebt er direct een.

MARIA : Dan zal ik dat straks eens doen, voor het gedaan is met gazetten kopen.

CLARA : En denkt er aan, als ze beginnen over verdienen en zo ! Niet hoger gaan dan zeven euro per uur, he.

MARIA : Neen, hoger mag ik niet gaan, anders moet ik zijn vijf euro zondag ook nog afpakken. En dat willen we niet, he Clara...

CLARA : Natuurlijk niet, Maria. Hij mag tenslotte iets hebben, nietwaar. Hebt gij hier ergens een gazet liggen?

MARIA : Ze ligt voor uw neus op tafel...

CLARA : Dan zullen we dat eens bekijken... Laat eens zien... Hier... werkaanbiedingen...

MARIA : Gij zijt toch geen werk aan het zoeken?

CLARA : Gelukkig niet, ik haal daar ineens een werkvrouw uit voor u.

MARIA : Och, dat wordt hier spannend.

CLARA : De A, aannemer, afwasser, afwasser, bode, bakker, dienst, dienst, werkvrouw, werkvrouw... Ha ! Hier moeten we zijn... 'Ik zoek'... ja... "deftige dame zoekt werk als werkvrouw, tien à vijftien uur per week..."

MARIA : Dat is ongeveer wat ik zoek.

CLARA : Ineens bellen, Maria, niet uitstellen. (recht, naar telefoon)

MARIA : Ik ben eens benieuwd...

CLARA : Laat mij maar doen, kind... (toetst nummer in) Hallo... goedemiddag mevrouw, met de familie Verschueren. Ik bel in verband met die annonce die u geplaatst hebt... zeker... zeker... Wel, luistert, ik stel voor om eerst eens nader kennis te maken. Ja, een ogenblikje... (hand op hoorn) Maria, ze kan direct komen, zegt ze.

MARIA : Voor mij is dat goed..

CLARA : Dat is goed, mevrouw... wij verwachten u.. Wat zegt u? Het adres? O ja, natuurlijk, anders zou u het moeilijk vinden, nietwaar? Statiedreef nummer twintig. Goed.. in orde. Tot straks dan. Dag mevrouw. (haakt in)

MARIA : En?

CLARA : Pakt zijn sigaretten maar al af, Maria, het zal nodig zijn.

MARIA : Dat ging wel vlot precies?

CLARA : Zo moet dat gaan meisje. Luister, ik wip straks wel even binnen om te horen hoe alles gegaan is. En denk eraan : niet meer geven dan zeven euro per uur.

MARIA : Laat dat maar aan mij over.

CLARA : Tot straks dan... (de bel gaat) Och, ze bellen...

MARIA : Dat is ook een rappe, zeg !

CLARA : God, ik word er helemaal zenuwachtig van !

MARIA : En ik dan ! En mijn haar is nog niet gekamd !! Wat moet ik nu toch doen !!??

CLARA : Weet ge wat? Ik ga ineens door, ik laat ze binnen en vraag of ze even wil wachten. Intussen kamt gij uw haar.

MARIA : Ge hebt gelijk.. Dat kind moet dan maar even wachten. Tenslotte kunnen wij er niet aan doen dat die zo vlug hier is. Ik ben even in de keuken... Zeg dat ze hier even op mij wacht.

CLARA : Geen probleem, kind. En succes he.

(Clara af buiten, en Maria verdwijnt in de keuken.)

(na enkele ogenblikken komt Brigitte, een blonde vamp, binnen op de lege scène. Ze heeft een lange jas aan, hoge laarzen, extra geschminkt)

BRIGITTE : Hallo? Enfin, eventjes wachten, zeggen ze...

GUST : (steekt naakt been tussen de deur) Claaaaraaa... Claaaaraaa....

(dan gooit hij de deur open en springt op het toneel met de kreet "Tadaaaaam." Heeft bloot bovenlijf, enkel witte col en strikje zoals een Chippendale, slipje of string in felle kleur. Hij merkt dan dat het niet Clara is die voor hem staat, maar een vrouw die hij nog nooit gezien heeft. Vooraleer hij echter van de schrik bekomen is, schudt Brigitte de jas van haar lijf. Ze is erg sexy en schaars gekleed, nylons, jartelles, enz, en roept eveneens "Tadaaaaam". Op dat moment komt Maria binnen uit de keuken. Maria schrikt en valt in zwijm. Gust herpakt zich en stopt Brigitte in zijn kamer, loopt naar Maria en probeert haar bij te brengen. Op dat moment komt Clara binnen.)

CLARA : Gust !! Wat is er gebeurd?

GUST : Ik geloof dat ze is flauwgevallen.

CLARA : Dat is niet moeilijk ! Hoe loopt gij nu gekleed?

(Sander komt uit zijn kamer en bekijkt zijn zoon)

GUST : Ik loop gekleed zoals ik wil !! Dat is hier mijn eigen huis !!

SANDER : Ik begin toch te twijfelen, zoon...

GUST : Och arme Maria... Maar schatje toch, zo verschieten... Clara, haal vlug een glas water als ge wilt !

CLARA : Water.. Juist, ja, water... (af keuken)

GUST : (trekt zijn pyjamabroek aan) Verdomme !! Dat die griet hier nu juist moest aankomen ! Hoe komt die eigenlijk hier terecht?

SANDER : Ge zijt er begot mee getrouwd !

GUST : Er mee getrouwd? Gij zwanst zeker ???!

SANDER : Trekt er uw plan mee, jongen.. Ik denk dat ik nog een uurtje ga maffen. (af slaapkamer)

(Gust legt Maria in zetel)

GUST : Maar natuurlijk ! Nu zakt mijn nikkel !! Ik heb haar daarstraks mijn adres doorgegeven aan de telefoon ! Dat is het ! Stom !! Die griet moet hier weg vooraleer Maria terug bijkomt ! Dat is de enige oplossing. (opent deur van zijn slaapkamer) Juffrouw ! Juffrouw !

BRIGITTE : (op uit kamer) Ja, schatje..

GUST : Niks te schatje, juffrouw. Het is gewoon een abuis.

BRIGITTE : Een abuis?

GUST : Ja, een abuis. Ik heb u daarstraks het verkeerde adres doorgegeven.

BRIGITTE : Dat is plezant voor mij, zeg ! Luistert, jongen, voor mijn part doet gij hier wat gij wilt, maar mijn uren lopen, hoor.

GUST : Ja, dat begrijp ik, juffrouw, dat begrijp ik. Hoeveel moet gij hebben per uur? Ik zal u direct betalen.

(Clara komt binnen met een glas water. Gust ziet haar binnenkomen en duwt vliegensvlug Brigitte in de kamer achteraan, de slaapkamer van Sander)

CLARA : Een glas water, Gust.

GUST : Merci. (neemt glas en drinkt het in één teug leeg) Haalt er nog maar een voor ons Maria.

CLARA : Kust nu mijn oor... (af keuken)

GUST : Mensen, mensen, wat een toestand...

(Sander komt uit zijn slaapkamer. Hij heeft gelukzalige blik in zijn ogen en stapt naar Gust)

SANDER : Gust ! Gust !!

GUST : Wat is er?

SANDER : Knijp eens in mijn arm !

GUST : In uw arm knijpen? (doet dit)

SANDER : Au !! Ik dacht dat ik droomde, maar ik ben klaarwakker !! (snel af kamer)

GUST : Waar is die griet nu gebleven ? (gaat in zijn kamer binnen)

(Brigitte op, gevolgd door Sander, lopend naar de keuken. Gust terug op uit zijn kamer, hij roept "Juffrouw??" Clara geschokt op uit keuken met glas water. Zij drinkt het glas in één teug leeg en gaat terug af keuken. Sander komt uit keuken gelopen en loopt direct over naar zijn kamer, Brigitte volgt, maar heeft Sander niet zien verdwijnen.)

BRIGITTE : In welke kamer heeft hij zich verstopt?

GUST : Wie?

BRIGITTE : Dat oud mannetje !

GUST : Oh, onze pa.. Luistert, dat heeft nu weinig belang. Ge moet maken dat ge hier weg zijt, ik zal u betalen.

(Clara terug op uit keuken met glas water)

BRIGITTE : Dat is ook al goed.

GUST : Hoeveel moet gij hebben per uur?

BRIGITTE : Vijftig euro per uur. En geen zottigheden, anders gaat de prijs omhoog. Dat verstaat ge wel, zeker?

CLARA : (ziet dat Gust zijn geld zoekt) Dat zal dan wel voor een andere keer zijn, denk ik!

GUST : Clara ?

CLARA : Juffrouw, ge weet toch wel dat dat ver boven de prijs is, zeker !

GUST : Wablief?

CLARA : Goed dat ik hier nog ben ! Ge zou u weer eens in de doeken hebben laten doen !

BRIGITTE : Gij zwanst toch ?

CLARA : Zwansen ? Maar juffrouw, gij zijt op uw kop gevallen !

BRIGITTE : Ik geloof eerder dat gij niet helemaal juist zijt !

CLARA : Geloof me vrij, ik ken de prijzen !

GUST : Clara ? Dat had ik nu niet van u verwacht !

CLARA : Ik weet waar ik over klap, Gust. Ik heb het zelf vijf jaar gedaan.

BRIGITTE : Och god, madame komt ook uit het vak?

CLARA : Ik heb het nooit willen vertellen, maar toch is het zo. Neen, neen, juffrouw, dat kunt gij misschien gedaan krijgen bij gepensioneerden – maar hier pakt dat niet.

BRIGITTE : Gepensioneerden? Wel, merci !

GUST : Zegt gij dan eens een prijs, Clara..

CLARA : Zeven euro per uur en geen cent meer !

BRIGITTE : Wat zegt gij nu? Zeven euro per uur?? Kom, laat me niet lachen !

GUST : Dat vind ik nu toch ook wel wat aan de lage kant.

CLARA : Ik kan er genoeg vinden die het zelfs voor minder doen dan zeven euro, wees dus maar blij.

BRIGITTE : Ik maak mij hier niet belachelijk, madame ! Kwaliteit moet betaald worden !

CLARA : En zeven euro per uur is heel redelijk !

GUST : Zijt gij zeker van die prijs, Clara?

CLARA : Honderd procent.

BRIGITTE : Luistert, nu maken we daar geen woorden meer aan vuil. Als ge wilt dan moogt ge het zelf doen voor die prijs.

CLARA : Wel ja ! Dan zal ik het zelf doen ! Ik kleed me direct om en ik doe het zelf !

GUST : Neen, Clara, laat maar zitten, we kunnen wel iets overeen komen, denk ik.

BRIGITTE : Vijftig euro per uur ! En geen euro minder ! (kijkt op horloge) En mijn eerste uur is al bijna voorbij !

CLARA : Da's nog straffer ! Ge hebt hier nog niets gedaan !

BRIGITTE : Zeg eens, voor wie ziet gij mij?

MARIA : (komt bij) Clara... mag ik een beetje water..

CLARA : Maar natuurlijk, kind, ik had het al klaar...

MARIA : Mensen, ik ben ergens van geschrokken, geloof ik.

CLARA : (laat Maria drinken) Gaat het al, kind?

MARIA : Ja, het gaat al beter, dank u...

BRIGITTE : Hoe zit dat hier? Duurt dat spelletje hier nog lang?

GUST : (naar Brigitte) Hier... ik geef u het adres waar ge moet zijn en dan is dat hier achter de rug..

MARIA : Is dat die juffrouw die wij opgebeld hebben?

CLARA : Ja, dat is ze, Maria. Maar er is nog een kleine discussie over de prijs.

GUST : Hier, ik geef u vijftig euro voor dat uurtje dat ge verspeeld hebt.

CLARA : Gust, dat doet ge niet !! Da's teveel !

GUST : Maar ik moet die madame toch iets geven. Ze heeft nog niks kunnen doen en haar uren lopen.

MARIA : Nog niks kunnen doen? Ik zal u direct de weg wijzen, kind.

GUST : Maar Maria !

MARIA : Ik weet het, Gust. Ik heb u daar nog niks over verteld, maar het moest een verrassing blijven.

GUST : (zit naast Maria in zetel) Van een verrassing gesproken...

MARIA : Gij zijt toch niet kwaad, he Gust?

GUST : Neen, dat niet, maar ik weet niet goed wat te zeggen...

MARIA : Gij stopt met roken, één gazet per week, vijf euro zondag in plaats van 25, gedaan met lottospelen en pintjes drinken en geen gezaag als er iets anders op uw bord ligt dan biefstuk.

GUST : Wel...euh...

MARIA : Dat is de enige manier, Gust ! Anders kunnen we die juffrouw hier niet houden.

GUST : Wilt gij zeggen dat die hier mag blijven?

BRIGITTE : Enfin, als ik kan beginnen dan weet ge het maar te zeggen. Pakt rustig uw tijd.

CLARA : Maria, daar is nog wel één klein probleem.

MARIA : Probleem?

CLARA : De juffrouw heeft bepaalde waangedachten over de prijs.

GUST : Waangedachten? Uw prijs lijkt me anders ook een waangedachte, Clara.

BRIGITTE : Ik zal jullie eens iets vertellen. Ik ga niet van mijn prijs af.

MARIA : Luistert, Gust, we hebben dat allemaal berekend. Als ze meer vraagt, dan kan ik dat niet betalen. Dan zult ge moeten bijleggen, denk ik.

CLARA : Van uw zondag !

MARIA : Zeg, Clara, ik ben eigenlijk niet zo op de hoogte, maar is dat nu de nieuwe kledij?

CLARA : Dat veronderstel ik, ja. Nieuwe kledij, nieuwe prijzen. Ze vraagt vijftig euro per uur.

MARIA : (schrikt) Wablief?

(Sander komt uit zijn kamer)

SANDER : Wel? Hoe zit dat nu? Moet ik daar nog lang zitten wachten?

(Lisa, een grote robuuste dame, komt binnen)

LISA : Is dat hier dat ik moet zijn?

SANDER : Ik geloof dat ik mij maar beter op kan sluiten ! (snel af)

BRIGITTE : Wacht maar tot ge de prijs hoort, dan zult ge wel anders klappen...

LISA : Ik ben wel wat gewoon, dat is een kwestie van onderhandelen.

CLARA : Nu komen er al ineens twee ! Ik hoop dat u wat slimmer zijt, madame.

LISA : Zegt maar Lisa. Als ge me een borstel en een dweil geeft, dan vlieg ik er direct in.

BRIGITTE : Gij zijt ook niet rap verlegen ! En de condities?

CLARA : Zeven euro per uur, Lisa, en geen cent meer.

LISA : Allee kom, dat valt al mee. Dat is vijftig cent meer dan op mijn vorige post.

BRIGITTE : Daar gaat gij toch niet voor op uw rug liggen, zeker?

LISA : Hahaaa ! Ik wou dat het waar was ! Voor die prijs, haha !

BRIGITTE : Luistert, Lisa, hier geloven ze nog in Sinterklaas, denk ik. Als ge het mij vraagt, voor hetgeen dat ze willen betalen kunt ge zelfs nog niet zuigen.

LISA : Neen? Voor die prijs wil ik zuigen, kloppen, wassen, plassen en heel de santenboetiek. Ik maak mij direct gereed, zie. (doet schort aan)

BRIGITTE : Ik geloof dat gij ze niet meer allemaal op een rij hebt !

LISA : O neen?

BRIGITTE : Stielbederver !

CLARA : Lisa, als het voor u oké is, dan is het dat voor mij ook.

GUST : Vindt ge nu niet dat we dat beter eerst aan Omer vragen? Het was tenslotte hij die het eerst op dat gedacht kwam.

CLARA : Omer? Daar weet ik niks van.

BRIGITTE : En ik wil het nog niet weten !

LISA : Gij zijt zo misnoegd, precies ? Hoeveel vraagt gij dan?

BRIGITTE : Vijftig euro.

LISA : En hebt gij veel werk dan?

BRIGITTE : Zoveel als ik maar wil.

(Lisa begint met een vod hier en daar al wat af te kuisen. Omer komt binnen en bekijkt de toestand)

GUST : Gaat het al wat, Mariake?

MARIA : Zie ik daar nu geen twee vrouwen, Gust?

GUST : Rustig maar, kind, ik wist ook niet dat ze met twee tegelijk zouden komen.

OMER : Zeg Gust, ik zit daar al heel de tijd te wachten, maar er komt niemand.

GUST : Ik weet het, Omer, per abuis zijn die juffrouwen naar hier gekomen..

CLARA : Per abuis? Ik geloof dat gij abuis zijt ! Ik heb ze zelf opgebeld !

OMER : Gij ook al? Leest gij die annoncekes dan ook?

CLARA : Natuurlijk ! Het is zo dat ge daar aan geraakt.

BRIGITTE : Wel, ik heb daarstraks een bed zien staan in die kamer... Als ge mij moet hebben, dan weet ge me te vinden, nietwaar?

(Brigitte maakt aanstalten om de kamer van Gust binnen te gaan, maar Lisa springt voor de deur en belet Brigitte binnen te gaan)

LISA : Dat gaat hier niet door ! Madame heeft gezegd dat ik mocht beginnen !

OMER : Wat is uw prijs, juffrouw?

LISA : Zeven euro per uur. Is dat goed voor u? (Omer telt in zichzelf)

MARIA : Wat hebt gij nu aan uw lijf, Gust? Vindt ge niet dat ge wat overdrijft met bezuinigen? Hebt gij het niet te koud zo?

GUST : Ik weet het niet meer, Maria...

OMER : Da's in orde. Luistert, madame, komt gij maar mee met mij voor de rest van de middag.

BRIGITTE : Hela ! En ik dan?

GUST : Daar klappen we seffens over, juffrouw.

LISA : Mijnheer, naar waar had u mij willen meenemen?

OMER : Ja, ziet ge, ge zit hier op het verkeerde adres. Het was eigenlijk voor mij dat er gebeld werd.

LISA : Och zo... Is het vuil bij u?

OMER : Ziet ge nu wel !! Ik wist dat ze dat zouden vragen ! Ge hebt geluk, madame, ik heb juist alles gekuist.

LISA : Dat is ook stom, he.

BRIGITTE : Van welke kant zijt gij, Lisa? Hebt gij liever beestjes?

LISA : Ik ben niet vies aangelegd, als het dat is wat ge wilt zeggen.

MARIA : Ik vind het toch lief van u, Gust, dat gij op hetzelfde idee zijt gekomen als ik om een meisje in huis te pakken.

CLARA : Maar de prijs dan, Maria?

MARIA : Ik moet hier iemand hebben. Wat denkt gij, Gust? Ziet gij de prijs zitten of bellen we iemand anders op?

GUST : Ik weet het niet goed, Maria. Ik heb die juffrouw eigenlijk niet nodig.. Ik heb u toch, he.

MARIA : Ja, gij hebt gemakkelijk klappen ! Gij doet nooit iets ! Ik heb die juffrouw nodig ! Ik blijf dat niet allemaal zelf doen hier !!

BRIGITTE : Dat staat mij niet erg aan, denk ik...

GUST : Maar ik wist niet dat gij dat allemaal wou, Maria. Ik dacht dat gij aan mij genoeg had?

CLARA : Wel, wat doen we?

OMER : Ja, ik blijf hier niet eeuwig staan wachten.

CLARA : Anders vragen we Lisa terug naar hier te komen, zodra ze gedaan heeft bij Omer.. Hebt gij daar veel werk, Lisa?

LISA : Zo te horen niet. Een paar uurtjes, denk ik.

BRIGITTE : Haaaa ! Een paar uurtjes? Laat me niet lachen, he !

LISA : Ik ga nu mee met meneer hier en ik kom straks terug naar hier.

BRIGITTE : En ik dan? Mijn taxi kost ook geld, hoor !

MARIA : Taxi? Dat wordt hier al langer hoe straffer..

BRIGITTE : Neen, ik zal een beetje 'te poot' komen...

LISA : Ik ben met de velo gekomen. Als ge wilt, mijnheer, kunt ge seffens bij mij opzitten als het niet te ver is.

OMER : Geren, juffrouw, geren... (samen met Lisa af)

BRIGITTE : Dat heb ik nog nooit meegemaakt...

GUST : Juffrouw, ik geef u zeventig euro en we vergeten de rest, okee? (geeft haar het geld)

CLARA : Plezant, he Maria? En gij maar zien hoe ge kunt besparen.

MARIA : Dat vind ik nu ook straf... Laat ze dan tenminste het bed opdekken, dan heeft ze toch iets gedaan. Ik krijg daar altijd pijn van in mijn rug. Ik kan er niet zo goed tegen als ge het geld zomaar wegslijt, Gust.

BRIGITTE : Vooruit, ik ben ook niet tegendraads. Ik geef u twintig euro terug (geeft geld aan Maria) zonder het bed op te dekken... anders voel ik me precies een kuisvrouw..

CLARA : En dat is erg, he !!

BRIGITTE : Ach, weet ge... Ik heb in mijn leven al wel wat meegemaakt. Ik ken mannen die mij het liefste zien met een schortje en een plumeau, en er zijn er anderen die mij het liefst op tafel zien dansen of dierengeluiden horen maken... Dat is allemaal nog aan te nemen, maar met de burens, de vrouw en de vrienden erbij en dan nog ver onder de prijs moeten werken... Neen, geeft mijn part dan maar aan de hond. (neemt haar jas en gooit deze over haar schouder)

GUST : De hond?

BRIGITTE : Met beesten werk ik niet, mijnheer, dank u. Dat was maar een uitdrukking. (Brigitte af)

MARIA : Ja, Clara, ik ben er helemaal stil van geworden.. Dierengeluiden maken? Snapt gij dat nu, Gust?

GUST : Ik weet het niet meer, Maria... Dat zal modern zijn, zeker... Dat zal sommige mannen seksueel opwinden, denk ik..

MARIA : Mijnheer Verschueren, ik denk dat ik mij een beetje aan de tijd zal moeten aanpassen. Als dat modern is, vind ik niet dat ik mag achterblijven !

(Maria klautert op tafel en bootst een kakelende kip na)

CLARA : Maria !!

MARIA : Doe nu niet flauw en doe mee !! Vooruit !!

(Clara kakelt in stilte mee uit beleefdheid, Gust schudt het hoofd, misschien schietgebedje, dan komt Sander zijn kamer uit en bootst een kraaiende haan na. Clara probeert te ontkomen aan Sander die blijkbaar opgewonden is en haar tracht te grijpen. Terwijl valt het....)

DOEK

TWEEDE TAFEREEL

Zelfde decor, overal kleren en rommel in huis. Sander zit aan tafel, leest de krant, heeft nog steeds zijn pyjama aan. Naast hem op tafel staat de telefoon, die hij handig heeft verhuisd. Hij neemt de hoorn af en tikt een nummer in.

SANDER : Hallo..? Ja, madame.. ik bel in verband met die annonce uit de gazet. Ja, ziet u, ik zat hier zo te lezen en ik dacht : ik zal een eventjes opbellen.. wablief? Dat vindt ge niet erg? Wel, ik ben blij dat te horen.. Ja, weet ge.. Ik zit hier ook altijd zo alleen. Mijn vrouw is al jaren geleden overleden en daarmee... Ha, dat is goed ! Uw man is ook dood... Dat doet me nu plezier.. Neen, neen, ge verstaat me verkeerd. Ik vind dat niet plezant dat uw man dood is.. Ik wil alleen maar zeggen dat ik het plezant vind dat ik eens met u kan klappen over het aanvoelen van de situatie.. Ja... eenzaam? Ja, ik weet het, madame. Ik weet het.. Ja? Ik dacht eigenlijk net aan hetzelfde... Ik heb het gelezen, ja... Ik zag hier staan : gezocht, levensgezel van rijpere leeftijd. Rijp, dat ben ik, he madame. (Gust, gehuld in handdoek, natte haren, komt binnen uit de keuken. Hij heeft net een douche genomen) Ja, al jaren geleden geplukt, om zo te zeggen.. Wat zegt u? U ook? Neen, neen, ik neem dat niet verkeerd op... Ik weet wel wat ge wilt zeggen... Komt u dan naar hier? Jaja, ik ben wakker... Al lang... Ik sta ook altijd vroeg op...

GUST : Ge weet dat ge niet moogt liegen, pa.

SANDER : Wablief? Neen, dat was mijn zoon... Hij zegt : “Er zijn dit jaar veel vliegen, pa.” Ja, die woont hier ook. Ja, met zijn vrouw... He? Statiedreef nummer twintig... ja, twintig.. Bij Verschueren... Bijlange niet.. Neen, ge kunt niet missen.. Ik ben hier helemaal alleen in huis.. ze moeten dringend weg, heb ik horen zeggen.. Tot seffens, he... Daaag... (haakt in)

GUST : Wat zijt gij nu allemaal aan het doen, vader?

SANDER : Ik? Ik was eventjes aan het bellen.

GUST : Ja, dat zag ik nu ook wel. Toch geen vrouwen, zeker?

SANDER : Vrouwen? Bijlange niet...

GUST : Ge moet daar mee uitkijken, pa, ik heb vandaag al last genoeg gehad met vrouwen.

SANDER : Dan heb ik u toch niet goed opgevoed, denk ik. Ik heb nooit last met vrouwen. Ge moet u leren beheersen, zoon.

GUST : Beheersen? Gij? Laat me nu niet lachen?

SANDER : Ja, ik kan dat !

GUST : Ik heb het gehoord hoe gij u kunt beheersen ! Heel de straat spreekt er schande over.

SANDER : Schande? Over mij? Dat kan niet !

GUST : Vraag het dan maar eens aan Clara...

SANDER : Die flauw trees...

GUST : Ik heb gehoord dat ge haar de kleren van haar lijf hebt gescheurd.

SANDER : Zo kunt ge alles uitleggen, natuurlijk.

GUST : Als het niet waar is, moet ge het zeggen, pa, maar ik heb gehoord dat ge haar borsten hebt ingesmeerd met goede boter... Wel?

SANDER : Dat wou ze zelf ! Het is haar eigen schuld !

GUST : En ik die dacht dat Clara zo stil was...

SANDER : Luistert, zoon, als ge hier een paar meisjes van plezier in huis haalt en dan hoort dat Clara ook vijf jaar in die stiel heeft gezeten, dan kunt ge toch wel begrijpen dat het moeilijk wordt, zeker? Daar komt nog bij dat ze juist bezig waren over het sexueel opwinden van de mannen door het maken van dierengeluiden.

GUST : Windt dat u op?

SANDER : Bijlange niet ! Maar als de vrouwen dat nu denken ! Ik kon dat toch zo niet laten ! Een vrouw moet ge altijd gelijk geven, jongen.

GUST : Allemaal goed en wel, maar dat insmeren van die borsten met goede boter – hoe legt ge dat dan uit?

SANDER : Ik kan er toch ook niet doen dat mijn gehoor lichtelijk achteruit gaat ! Clara zei op een bepaald moment : “insmeren met goede boter vóór dat ge de worsten bakt, geeft een ongelooflijke smaak.” Maar ik verstond “insmeren met goede boter vòòr dat ge de borsten pakt.” Een klein misverstandje...

GUST : Ja, wat één lettertje dikwijls kan doen, he? Ge weet toch in welke stiel Clara vijf jaar heeft gezeten?

SANDER : Nu wel ! Maar ik kon toch niet ruiken dat ze werkvrouw was geweest en dat die vrouwen die ze hierheen lieten komen werkvrouwen waren...

GUST : Gedeeltelijk, ja... Luister, vader, ik heb al last genoeg gehad vandaag. Ik ga mij aankleden.

SANDER : En dan zijt ge toch weg, hoop ik?

GUST : Weg? Waarom? Ik blijf gewoon gezellig thuis.

SANDER : Maar ik heb al gezegd dat ik helemaal alleen thuis ben !

GUST : Tegen wie?

SANDER : Wel ja... Daarjuist aan de telefoon.

GUST : Dan hebt gij de waarheid niet gesproken, he pa.

SANDER : Maar ze komt seffens naar hier !

GUST : Wie?

SANDER : Die vrouw.

GUST : Dus toch een vrouw?

SANDER : Ha ja.

GUST : Pa, dat kan niet ! Ze gooit me op straat als ze dat hoort !

SANDER : Wie?

GUST : Ons Maria ! Als ze nog één keer een vreemde vrouw in huis ziet, dan mag ik mijn boeltje pakken, zei ze.

SANDER : Dat is mijn probleem toch niet, jongen.

GUST : Dat is evengoed uw probleem als het mijne !

SANDER : Ik zie niet goed in waarom !

GUST : Luistert, pa, ik krijg momenteel vijf euro zakgeld per week.

SANDER : Vijf euro? Dat was toch meer, geloof ik?

GUST : Natuurlijk was dat meer !! Maria heeft dat proper gearrangeerd, samen met die Clara. Nu krijg ik nog maar vijf euro. En roken mag ik ook niet meer. Dus?

SANDER : Gij moogt niet meer roken? En wat moet ik dan doen?

GUST : Gij moet mij helpen, pa. Dat verstaat ge toch wel, hoop ik.

SANDER : Dat denk ik wel... Als gij niet meer rookt, dan geraak ik aan geen sigaretten meer. Ik mag al jaren niet meer roken van de dokter, maar dank zij de sigaretten die ik van u kreeg kon ik het een beetje uithouden hier. Als ik niks meer heb om te roken, ga ik problemen hebben...

GUST : Het dringt dan toch een beetje tot u door...

SANDER : Jongen, ik bel haar terug af. (neemt telefoon)

GUST : Dat is een verstandige beslissing... (af slaapkamer)

(Maria komt binnen met boodschappen)

SANDER : (tikt nummer) Hallo..?

MARIA : Dag pa. (zet boodschappen op tafel)

SANDER : (schrikt) Hallo.. ja, madame, een ogenblikje...

(Maria laadt intussen boodschappen uit, brengt ze naar de keuken, brengt pot met water en aardappelen mee terug en begint ze dan te schillen aan tafel. Deze handeling gaat verder onder het gesprek)

MARIA : Toch geen vrouwen, he vader? Ik heb er mijn buik van vol ! (af keuken)

SANDER : Neen, neen, Maria ! Ik belde juist mijn kuisvrouw op om af te spreken...

MARIA : (off) Sinds wanneer hebt gij een kuisvrouw?

SANDER : Wel.. euh.. van daarjuist, zie.

MARIA : (terug uit keuken) En gij zegt niets?

SANDER : Neen, dat was eigenlijk een verrassing, ziet ge... (in de hoorn) Een ogenblikje, alstublieft. (haakt in)

MARIA : Gij haakt in?

SANDER : Ja, ik was abuis, geloof ik.

MARIA : Dat gebeurt hier wel meer in huis dat ze abuis zijn. (begint aardappelen te schillen) Vanmorgen kreeg ik hier de verrassing van mijn leven. Haalt onze Gust toch een paar meisjes van plezier in huis, zeker !

SANDER : Ja, ik weet het...

MARIA : En ik moet dat dan maar goed vinden...

SANDER : Volgens ik gehoord heb, was er toch één kuisvrouw bij.

MARIA : Dat zei onze Gust ook. Maar één was geen kuisvrouw ! En dat is al erg genoeg !

SANDER : Jamaar, dat meisje was eigenlijk bedoeld voor Omer.

MARIA : Die kuisvrouw?

SANDER : Neen, die ander.

MARIA : Voor Omer?

SANDER : Ja, voor die sukkelaar...

MARIA : Maar toch zat ze hier in huis !

SANDER : Dat is nu juist de knoop. Dat was een abuis. In plaats van het adres van Omer door te geven, heeft onze Gust per ongeluk zijn eigen adres gegeven.

MARIA : Per ongeluk ! Ja, dat zal wel !

SANDER : Maria, denkt eens even na. Zo vitaal is mijn zoneke nu ook weer niet, zeker..

MARIA : Ja, dat is eigenlijk waar... Wat zou hij met zo'n meisje kunnen doen. Dus.. die was voor Omer?

SANDER : Natuurlijk.

MARIA : Och arme...

SANDER : Och arme? Gij vergeet dat Omer ze allebei heeft laten komen, zeker? Die kan er wat van.

MARIA : Neen, ik bedoel : och arme, de Gust.

SANDER : Gust?

MARIA : Ha ja, nu heb ik hem alles afgepakt.

SANDER : Afgepakt?

MARIA : Dat is zeker. Ik heb hem doen beloven dat hij zou stoppen met roken, zijn zondag verminderd tot vijf euro per week, kraantjeswater drinken in plaats van bier.. Ik krijg er eigenlijk wat medelijden mee.

SANDER : Geef hem dan alles terug, dan is het opgelost.

MARIA : Neen, dat mag ik niet doen, pa.

SANDER : Waarom niet?

MARIA : Ik zou mijn geloofwaardigheid verliezen. We hebben daar een hevige ruzie voor gehad en godzijdank heb ik gewonnen. Toegeven dat ik verkeerd was, dat mag ik in geen geval doen. Zeker niet met Gust.

SANDER : Wat kan het nu kwaad om toe te geven dat ge abuis waart? Ik geloof dat er erger dingen zijn op de wereld.

MARIA : Denkt ge?

SANDER : Stelt u maar eens voor wat hij moet doormaken. De smaak van kraantjeswater als ge een goede pint gewoon zijt... en vooral niet meer kunnen roken als ge daar zin in hebt...

MARIA : Maar ik moet toch ergens op kunnen besparen als ik een meid in huis wil houden.

SANDER : Weet ge wat... Ge moogt mijn meid lenen, zolang als ge maar wilt. Het huis gaat hier kraaknet zijn en het gaat u niks extra kosten.

MARIA : Echt?

SANDER : Maar geeft hem in godsnaam op zijn minst zijn sigaretten terug, Maria.

MARIA : Oké. Volgende week dan.

SANDER : Waarom wachten tot volgende week? Geeft ze nu toch.

MARIA : Neen, hij moet op zijn minst eens kunnen voelen hoe het is om eens wat minder luxe te hebben.

SANDER : Als het dan niet anders kan...

(Gust komt uit zijn kamer, heeft zijn broek en hemd aangetrokken)

GUST : Zo, ik ben klaar om de dag te beginnen.

MARIA : Me dunkt dat de dag al wel even bezig is, Gust.

SANDER : Ja, ge hebt wel een stuk gemist, volgens mij.

GUST : En nu krijg ik stilaan honger. Wat eten we?

MARIA : Worsten !

SANDER : Gebakken in goede boter.

GUST : Baah.. Is er niets anders?

MARIA : Ja, we hebben een meid gevonden.

GUST : Toch geen vrouw, zeker?

SANDER : Wat anders?

MARIA : Ja, onze pa heeft dat voor ons geregeld. Wat zegt ge daarvan?

GUST : Ik dacht dat gij had gezegd dat ge die...

SANDER : Natuurlijk ! Dat ik die ging regelen voor jullie. Wel, zijt maar gelukkig, dat is dus gebeurd. Ze komt straks naar hier om kennis te maken.

GUST : Pa, ge weet wat ik u gezegd heb, he !

MARIA : Zijt gij nu niet blij, jongen?

GUST : Blij? Ik heb nog wel ander zorgen, geloof ik.

SANDER : Daar kan ik inkomen. Omer.

GUST : Omer?

SANDER : Naar het schijnt zit die thuis opgescheept met die twee vrouwen die daarstraks hier waren. Wie weet hoe hij eruit ziet...

MARIA : Als ik u was, zou ik toch maar eens gaan zien, Gust.

GUST : Waarom? Het is door hem dat ik nu zo in de problemen zit.

MARIA : Problemen? Dat versta ik niet. Die zijn nu toch opgelost, zeker?

GUST : Opgelost? En mijn sigaretten en zo? Dat zijt ge vergeten, zeker?

MARIA : Ik ga met het eten beginnen, Gust. (neemt pot en aardappelen en gaat af keuken)

GUST : Ziet ge nu hoe het hier aan toe gaat, vader ! Als ze voelt dat het te warm wordt, dan begint ze maar met het eten.

SANDER : Geef mij eens een sigaretje, zoneke...

GUST : Gij probeert mij helemaal zot te krijgen, geloof ik ! Als ge wilt roken, zult ge uw matras moeten gebruiken, denk ik. Ik heb geen sigaretten ! En wanneer Maria ziet dat hier weer een vreemde vrouw in huis komt, die geen echte kuisvrouw is, dan zal het voor altijd gedaan zijn met roken !

SANDER : Wie zegt dat dat geen echte werkvrouw is?

GUST : Is het dan een echte?

SANDER : Natuurlijk.

GUST : Echt?

SANDER : Ik zeg het toch.

GUST : Ja?

SANDER : Ja, serieus.

GUST : Ik dacht eerst dat gij een vrouw in huis wou nemen voor de.. dingetjes... allee ja, voor de gezelligheid... Ja, sorry he pa... Ik kon toch niet weten dat gij een werkvrouw op het oog had..

SANDER : Dat versta ik, jongen. En gaat nu maar eens kijken hoe uw maat het stelt.

GUST : Dat is waar ook. De Omer ! Ik hoop dat hij het overleefd heeft.

SANDER : Doe hem de groeten van mij...

(Gust vlug af naar buiten. Sander zoekt terug in de gazet naar het nummer dat hij daarstraks intikte)

SANDER : Mensen, mensen, ik zal dat kind maar eens opbellen en haar van de situatie op de hoogte brengen. Met een beetje geluk speelt ze het spelletje wel mee... Ha, hier is het nummer... (tikt nummer in) Oef, het belt al... wat een geluk... vooruit nu, pakt die telefoon af...

(Maria uit keuken met schort aan, eventueel met gekke tekst op)

MARIA : (in deurgat) Zeg pa, blijft gij ook eten straks?

SANDER : (haakt vlug in) Neen, ik blijf niet eten.

MARIA : Niet?

SANDER : Neen, ik moet dringend weg. (recht, richting buitendeur)

MARIA : Ge moet het zelf weten, pa. Ik heb vlees genoeg.

SANDER : Ik weet het, kind, maar ik heb geen tijd... (af)

MARIA : Geen tijd... oké.. (wil keuken terug in gaan, maar draait zich dan snel om) Maar die liep naar buiten ! In zijn pyjama !! Paaaa !! Paaa !! (snel via buitendeur af)

(Gust komt na een tijdje binnen op lege scène)

GUST : Pa ! Pa ! Waar zit die toch... (kijkt in kamers achteraan) Ik moet aan sigaretten kunnen geraken, maar ik heb geen geld meer. Hij moet me toch een paar euro kunnen lenen... Pa !! Waar zit gij nu?

(Marie-Jeanne, een wat oudere vrouw, komt binnen)

MARIE-JEANNE : Joehoeoe !!

GUST : Ja? Wat komt u hier doen? Hoe komt u hier binnen?

MARIE-JEANNE : De deur stond open. Ik dacht : ik ga maar ineens naar binnen.

GUST : En wat moet u hebben ?

MARIE-JEANNE : Dat is hier toch bij Verschueren?

GUST : Ja, dat is hier bij Verschueren. Hebt gij sigaretten bij?

MARIE-JEANNE : Sigaretten? Ja, waarom?

GUST : Fantastisch. Geef mij eens een sigaretje. Ik ga kapot van de zenuwen zonder sigaret.

MARIE-JEANNE : (neemt pakje uit haar tas en presenteert een sigaret) Hier, alstublieft.

GUST : (neemt sigaret en steekt ze aan) Dank u... Oooo... dat doet goed, zie...

MARIE-JEANNE : Ja, in verband met dat telefoontje van daarstraks. Ik dacht, ik zal mijnheer maar niet te lang laten wachten.

GUST : Dat is heel verstandig van u, madame. Ik had stilletjes gehoopt dat u hier rap zou zijn.

MARIE-JEANNE : Nu moet ik wel zeggen dat u veel jonger lijkt dan ik dacht...

GUST : Dat is wederkerig, madame.

MARIE-JEANNE : Maar ja, wat maakt het ook uit. Als we mekaar maar verstaan, dat is het voornaamste.

GUST : Dat is heel juist, madame. Ik zal u seffens het huis laten zien.

MARIE-JEANNE : Doet u maar rustig aan. Rookt u eerst uw sigaretje maar op. Ik heb tijd, hoor. Daarbij, we moeten niks forceren. Op mijn leeftijd kan dat gevaarlijk zijn.

GUST : De hoofdzaak is dat alles er proper uit ziet.

MARIE-JEANNE : Wat dat betreft kan ik u gerust stellen, mijnheer Verschueren. Ik ben erg gesteld op properheid.

GUST : Gebruikt u Ajax of hebt u liever Mister Proper?

MARIE-JEANNE : Wablief?

GUST : Mister Proper, zeker? Ja, dat ruikt wel goed, he?

MARIE-JEANNE : Ik ben niet helemaal mee...

GUST : Och, wat maakt het ook uit. Als het maar proper is, zeg ik altijd.

MARIE-JEANNE : En zegt u maar Marie-Jeanne, dat is wat meer ontspannen om te beginnen.

GUST : Ik weet het... ik ben wat zenuwachtig. Valt dat hard op?

MARIE-JEANNE : Dat gaat wel over.

GUST : Ja, ziet ge, ik heb al een hele morgen niet meer gerookt en dan begin ik mij enorm op te winden.

MARIE-JEANNE : Mag ik even gaan zitten, mijnheer Verschueren?

GUST : Zegt maar Gust, dat is gemakkelijker.

MARIE-JEANNE : Gust. Juist. Ja, ziet ge, Gust, mijn benen kunnen zo lang niet meer staan. Ze kunnen er al langer hoe slechter tegen. Dat is de ouderdom, denk ik.

GUST : Dat geloof ik, euh... Marie-Jeanne. Zeg, gij zijt toch zeker dat ge dat hier gaat aankunnen?

MARIE-JEANNE : Dat zal wel meevallen, zeker?

GUST : Ik verwittig u liever op voorhand. Wij zijn hier een tamelijk wild huishouden gewoon, ziet ge.

MARIE-JEANNE : Ik weet wat ge wilt zeggen, maar ge moet geen schrik hebben. Als ik een goed badje heb gepakt ben ik weer helemaal als nieuw. Net als jong veulen.

GUST : Dat is dan toch al één geruststelling.

MARIE-JEANNE : Een jonge kerel als u en dan al direct problemen met de vrouw... Nog eens gecondoleerd, Gust. (neemt zijn hand vast)

GUST : Ja, ik weet het. Het was eigenlijk allemaal één groot misverstand. Als ik het goed heb, klapt ze nu zelfs niet meer tegen mij.

MARIE-JEANNE : Ze klapt niet meer tegen u... Ja, dat lijkt mij inderdaad vrij normaal.

GUST : Ik denk dat het heel stil gaat worden, Marie-Jeanne. Maar gij gaat hier voor mij de grote redding brengen.

MARIE-JEANNE : Ik ben blij voor u dat u daar zo licht kunt overstappen. Bij mij heeft het langer geduurd voor het zover was. Mijne Charles, och arme, dat was een hele goede man.

GUST : Die klapt ook niet meer tegen u?

MARIE-JEANNE : Tja... als ge het zo wilt uitdrukken. Neen, die klapt ook niet meer. Al tien jaar niet meer.

GUST : Mensen, dat moet erg zijn.

MARIE-JEANNE : Ja, dat heeft toch een jaar of vijf moeten slijten. Maar nu kan ik zeggen dat ik er overheen ben. Alleen met speciale dagen heb ik het soms nog wat moeilijk.

GUST : Ja, het wordt een gewoonte, he... Apropos, over zeven of acht euro ga ik nu niet vallen.

MARIE-JEANNE : Acht euro?

GUST : Oké, dan is het acht euro. Ik discussieer zelfs niet, daar heb ik al eens miserie mee gehad.

MARIE-JEANNE : (neemt briefje van vijftig euro) Kunt gij weergeven op vijftig euro?

GUST : Weergeven? Neen, ge verstaat me niet... Ik bedoel gewoon acht euro per uur.

MARIE-JEANNE : Dat is goed. Dat is dan al ineens voor zes uur. Of denkt u dat dat teveel is voor de eerste keer?

GUST : Teveel? Och, weet ge, het hoeft nu niet persé, maar een uurtje of twee, drie had ik toch wel zien zitten.

MARIE-JEANNE : We zien wel. U mag die vijftig euro houden. (Gust stopt geld in zijn zak)

GUST : Ik geloof dat we mekaar verkeerd begrijpen. Ik betaal u... en niet omgekeerd. Dat zou er nog moeten bijkomen dat u nog moest betalen ook.

MARIE-JEANNE : Maar ik dacht...

GUST : Marie-Jeanne, ik wil er niet van profiteren dat u al wat ouder zijt. Maar ik vraag wel om mij er af en toe aan te laten denken dat ik u betaal. Ik durf dat soms wel eens vergeten, ziet ge. Dat doe ik echt niet met opzet, maar gewoon omdat mijn zakgeld nog niet in regel is, begrijpt ge?

MARIE-JEANNE : Neen, maar ik zal er wel voor zorgen dat ge er geen spijt van hebt.

GUST : Zo mag ik het horen !

MARIE-JEANNE : En, "Gustje"? Waar kan ik "aan de slag," om het zo maar eens uit te drukken?

GUST : Hebt u problemen met het bed?

MARIE-JEANNE : Ik heb nog geen klachten gehad...

GUST : Dat is goed. Ik heb altijd problemen met het laken.

MARIE-JEANNE : O ja?

GUST : Problemen om dat er goed onder te krijgen.

MARIE-JEANNE : Dat kan toch zoveel kwaad niet, zeker?

GUST : Toch wel, kind, het moet afgewerkt zijn, he.

MARIE-JEANNE : We zullen dat samen wel goed krijgen, jongen. Wijst me de weg maar, ik volg wel.

GUST : Ik zal u alles eens laten zien, zie.

MARIE-JEANNE : Maar jongen toch...

GUST : Als ge wilt dan til ik de matras wel een beetje op aan de achterkant. Dat is gemakkelijker om het erin te kunnen steken.

MARIE-JEANNE : Echt? Dat is ook de eerste keer dat ik zoiets hoor.

(samen af slaapkamer Gust)

(We horen lawaai, gegiechel en het ogenblik daarop komen Brigitte en Lisa binnen, gevolgd door Omer. Ze hebben blijkbaar veel plezier.)

OMER : Ga maar zitten, meisjes, Gust zal direct wel komen.

BRIGITTE : Hopelijk zijn we nog op tijd om het hem allemaal uit te kunnen leggen.

LISA : Ik ben wel geschrokken, amai..

BRIGITTE : Tegen wie zegt ge het ! (algemeen gelach)

LISA : Ik schrok nog geen klein beetje toen ge ons daarstraks al die oefeningen liet doen.

OMER : Ja, ik had alles al klaar gezet. Ik dacht dan kunnen we ineens starten van zodra we binnenkomen.

BRIGITTE : Ik voel mijn benen niet meer van al dat springen.

LISA : Ik ook niet meer, amai !

OMER : Ik ben dat ook niet zo gewoon, hoor.

LISA : Over die laatste stoel geraakte ik niet meer.

BRIGITTE : Neen, dat hebben we gezien.

OMER : Ik dacht anders dat u vroeger aan atletiek had gedaan.

LISA : Ik ? Nooit ! Dat hebt ge toch wel gezien, zeker?

BRIGITE : Vijf keer over 't jefke (*haasje over*) en ik was kapot.

OMER : Ja, een mens moet dat wel gewoon zijn om van zijn grond te gaan.

BRIGITTE : Ik stikte bijna van het lachen toen ge dat zei daarstraks "van uw grond gaan" ! Hahaaa ! Ja, wij zijn wel flink van onze grond geweest, zoals gij dat wou zeggen

OMER : Ik ben toch blij dat ge me dat achteraf uitgelegd hebt wat dat feitelijk wilt zeggen "van de grond gaan." Nu weet ik ook ineens dat dat niks voor mij is. Dat is veel te gevaarlijk.

LISA : Ja, Omer... Ik dacht er wat over, toen ik u daar in de luster zag hangen...

OMER : Ik hoop dat Gust dat nu maar verstaat, dat ik eigenlijk een beetje abuis was. Weet ge wat ik ga doen ? Ik ga hem zijn geld teruggeven.

BRIGITTE : Waarom zoudt ge hem zijn geld teruggeven? Ge hebt toch waar voor uw geld gekregen? Of niet?

OMER : Jaja, maar hij heeft er niks voor gekregen, dat vind ik niet eerlijk eigenlijk...

LISA : Maakt u toch geen zorgen, Omer ! We hebben ons geamuseerd, dat is het voornaamste.

BRIGITTE : Dat is zeker ! Hier, zet dat maar eens op.

(Brigitte geeft cd'tje aan Omer, die muziek start, waarop Brigitte en Lisa beginnen te dansen. Omer probeert ook enkele pasjes uit. Brigitte klautert op de tafel en danst sexy op het ritme van de muziek. Op dat moment komen Sander, Maria en Clara binnen. Ze begrijpen niet precies wat er gaande is. Vooraleer ze kunnen bekomen, stormt Gust halfnaakt de slaapkamer uit, achtervolgd door Marie-Jeanne die hem probeert te pakken. Ze lopen één toertje rond de tafel en verdwijnen vervolgens in de keuken.)

MARIA : Gust ??

CLARA : Ik geloof dat die katteke (*tikkertje*) aan het spelen is

SANDER : Dat kan hier nog plezant worden !! (loopt Brigitte achterna, rond de tafel en dan de kamer van Sander in)

OMER : Daar zit nog iets of wat "vitesse" in, he?

MARIA : (zet muziek af) Nu zou ik toch eens graag willen weten wat hier aan de hand is !

(Gust loopt de keuken uit, achtervolgd door Marie-Jeanne. Samen lopen ze de slaapkamer van Gust binnen. Sander en Brigitte lopen de andere kamer uit en hollen de keuken in. Gust stormt de kamer terug uit en verdwijnt via de deur naar hall. Marie-Jeanne heeft dit niet gezien en loopt de keuken in, dan snelt Sander de keuken uit en loopt de kamer van Gust binnen. Brigitte uit keuken en naar Maria)

BRIGITTE : Geeft toe dat ge hier waar krijgt voor uw geld.

(Lisa loopt Omer achterna. Na een rondje rond de tafel lopen ze beiden de kamer van Sander in)

MARIA : Hier gebeuren de laatste tijd rare dingen in huis. Ik zou willen dat iemand mij vertelt wat er hier scheelt !

BRIGITTE : Momentje... (blaast op fluitje of fluit op de vingers)

(iedereen, behalve Gust, komt tevoorschijn)

SANDER : Allee, wat nu?

BRIGITTE : Kindertjes, ik moet aan mijn affaire denken. Ik moet terug naar mijn werk.

SANDER : Van mij moet gij niet gaan lopen, hoor.

BRIGITTE : Ik ga niet lopen ! Ik ga gaan en zo rap mogelijk ergens liggen.

OMER : Zijt gij dan al zo moe ?

BRIGITTE : Niet teveel van aantrekken, Omer. Ik zal u dat nog wel eens uitleggen...

MARIA : Ik wil een aspirientje...

LISA : Weet ge, het brengt zo wat leven in de brouwerij. Ik denk dat ik wat meer moet gaan sporten. Ik voel mijn hart kloppen in mijn keel...

(Gust komt binnen met papier in zijn hand)

GUST : Krijg ik toch wel een boete van die agent op de hoek, zeker ! Allee, snapt ge dat nu? Verkleed gekleed, zei die !

MARIA : Gust !!

MARIE-JEANNE : Gust !!!

GUST : 't Is niet waar, he... (vlucht de keuken in, achtervolgd door Marie-Jeanne)

MARIA : Ik begin dat spelletje hier moe te worden, Clara.

CLARA : Gij niet alleen. Willen alle personen die hier niet thuis horen, onmiddellijk het huis verlaten, alstublieft !

BRIGITTE : Amai, gij zijt vriendelijk ! Hoe kunnen we dat nu weigeren. (af, samen met Lisa)

CLARA : Waar is dat oude mens naar toe?

SANDER : Ik ben hier.

CLARA : Neen, gij niet ! Die vrouw. (we horen kreten vanuit de keuken) Ik zal wel eens even gaan zien. (af keuken)

MARIA : Omer ! Wat verzwijgt gij voor mij?

OMER : Ik? Helemaal niets.

MARIA : Gij gaat nu toch niet beweren dat dat hier normaal is in huis?

OMER : Dat is toch sportief.

MARIA : Sportief?

(Clara snelt uit keuken)

CLARA : Maria ! Maria !

MARIA : Wat nu weer?

CLARA : Dat hebt gij nog niet gezien, Maria ! Dat hebt gij nog niet gezien !

MARIA : Dat zullen dan toch straffe dingen moeten zijn.

CLARA : Dat mens dat achter Gust loopt, probeert hem te pakken en hem geld te geven. Het is precies of die helemaal in trance is.

MARIA : Ik blijf kalm, Clara... Heel kalm...

CLARA : Daarjuist stond ze boven op de keukentafel.

SANDER : Op de keukentafel ?? Hoe is die daar op geraakt? Ik geloof dat ik eens met dat meisje moet gaan klappen. (af keuken)

GUST : (op ut keuken) Maria ! Maria !

MARIA : Zeg het maar, Gust... Ik ben helemaal in de stemming.

GUST : Maria !!

MARIA : Ik ben de kalmte in persoon.

GUST : Ik begrijp niet dat gij zo kalm kunt blijven ! Er moet iets gedaan worden ! Die madame in de keuken is de kuisvrouw, maar ze wordt wild als ze een wit laken ziet !!

MARIA : En toch krijgt ge mij niet zenuwachtig, Gust.

OMER : Dan gaat die ook nog goed van de grond.

GUST : Omer, jongen, blijft met uw twee voeten op de grond ! En stevig op de grond ! Ik wou dat gij eens kennis maakte met het vrouwelijke geslacht, maar tot hiertoe heb ik daar nog niks anders dan miserie mee gehad !

OMER : Met mij, Gust?

GUST : Niet met u, sukkelaar ! Met al die vrouwen die hier komen binnenvallen !

CLARA : Wel, merci !

GUST : Ik heb er mijn buik van vol !

MARIA : Is dat nu echt, Gustje?

GUST : Het zal nog niet ! Eerst komen ze met twee, zonder dat we weten wie dat nu eigenlijk wie is. Dan duikt er vandaag een ander zwaar geval binnen ! Ge zoudt voor minder zenuwachtig worden. Kuisvrouw ? Mijn oor ! En dan nog geen sigaretje mogen roken om u af te reageren !

OMER : Moet gij een sigaretje hebben? Had dat dan gezegd. (tast in zijn zakken)

GUST : Neen !! Ik moet geen sigaret hebben !! Lomperik !!

MARIA : Nu moet ge uw razernij niet op die jongen uitwerken, Gust ! Hij kan er niets aan doen !

GUST : Hij kan er nooit iets aan doen !! Hij is zo lomp als het achtereind van een varken ! Al wat ge er tegen vertelt, dat verstaat hij niet !

OMER : Maar als ge het een beetje expliceert, dan snap ik het soms, he Gust?

GUST : Gij snapt niks, gij !!

CLARA : Als ge nu nog ruzie gaat maken op de koop toe, dan denk ik dat ik maar eens naar huis ga.

MARIA : Luistert Gust. Ge doet wat ge wilt. Ik ben ermee weg. De maat is vol ! Zorgt dat de boel hier is opgelost, anders ziet ge me de eerste dagen niet meer terug ! Ik zit bij Clara !

CLARA : Bij mij?

MARIA : Ja, ik zit bij u. Kom kind, we zijn hier weg. (Maria en Clara af)

GUST : Ziet ge nu wat ge me allemaal aan de hand doet, idioot !

OMER : Komt dat nu door mij, Gust?

GUST : Door wie anders ?? (er klinkt gelach vanuit de keuken) Verdomme ! Ons vader !

(Sander en Marie-Jeanne komen gearmd de keuken uit)

SANDER : En dat is mijn zoneke, Marie-Jeanne.

GUST : Pa ! Gij leeft nog !

SANDER : Amai, zie ik er zo slecht uit?

MARIE-JEANNE : Ik geloof dat ik met de zoon al kennis heb gemaakt, Sander.

GUST : Pa, ziet uit met die toverheks, he !

SANDER : Maar jongen toch... Marie-Jeanne heeft vroeger nog bij mij in de klas gezeten. Het is al wel een paar weken geleden, maar ik herkende ze nog.

MARIE-JEANNE : Ja, ik herkende u ook, maar ge zijt wel wat veranderd, moet ik zeggen.

SANDER : Dat kan nu wel, he meisje... Als ge ons moet hebben, zoon, wij trekken ons even terug... (beiden af, slaapkamer Sander)

GUST : Dat kan niet meer...

OMER : Die was nu ineens veel kalmer, he Gust?

GUST : Omer, maakt dat ge naar huis zijt, jongen.

OMER : Ik mag u nu toch niet alleen laten, zeker.

GUST : Ik zit verdomme niet alleen !! En laat me gerust !!

OMER : Dat snap ik niet goed, Gust...

GUST : Snapt ge het weer niet ?? Ik kan uw kop niet meer zien !! Is dat duidelijk genoeg??!!

OMER : Gij zijt nu zo kwaad, Gust...

GUST : En heb ik geen recht om kwaad te zijn?? Hee ?? Heb ik geen recht??

OMER : Ik denk dat ik dan maar eens doorga...

GUST : Ja, dat zal het beste zijn.

OMER : Dag Gust.

GUST : Dag Omer.

(Omer gaat naar de deur, draait zich nog even om)

OMER : Dag, he...

GUST : Omer.

OMER : Ja, Gust?

GUST : Hebt ge nog geld?

OMER : Niet veel.

GUST : (gaat in zijn zak en geeft hem vijftig euro) Hier...

OMER : En gij dan?

GUST : Ligt daar maar niet van wakker.

OMER : Ik kom anders nog wel toe, hoor...

GUST : Steekt dat in uw zak, anders staat ge hier morgen weer.

OMER : Van zodra ik mijn dopgeld trek, dan betaal ik u terug, dat weet ge.

GUST : Ik moet dat niet terug hebben.

OMER : Jawel, Gust, jawel.

GUST : Omer, doe zo onnozel niet. Ze hebben u geschorst op de dop.

OMER : Ja, ik weet het...

GUST : Wel dan?

OMER : Maar als ik nu...

GUST : Ja, zeveraar !! Vooruit, trapt het af !!

OMER : Oké...

(gaat terug richting deur, blijft even staan met de deurkruk in zijn hand, draait zich langzaam om, kijkt Gust aan die hem ook aankijkt. Even aarzelen ze, maar dan stapt Omer naar Gust en geeft hem een hand. Ze schudden even de hand en pakken dan mekaar stevig vast. Dan gaat Omer terug richting deur)

GUST : Omer !!

OMER : (draait zich om) Ja, Gust?

GUST : Omer, krijg ik nu eens een sigaretje. Ik ben op van de zenuwen.

OMER : Ziet ge nu wel dat ge het roken niet kunt laten ! Ik zal u eens een goed sigaretje geven, zie... (zoekt zijn zakken af) Allee, dat kan nu niet, he...

GUST : Wat is er?

OMER : Voor die ene keer dat gij mij eens iets vraagt...

GUST : Wat?

OMER : (toont leeg pakje sigaretten) Ze zijn allemaal op...

GUST : Jongen, jongen !! Voor u heb ik ook dertien gegoid met twee teerlingen (*dobbelstenen*), geloof ik...

OMER : (denkt na) Dertien? Maar dat kan toch niet, Gust...

GUST : Het is goed, zegeman ! Kom, we gaan hierover een pint pakken.

(beiden af)

D O E K

TWEEDE BEDRIJF

Een week later. Decor is ongewijzigd, doch de rommel overheerst. Het lijkt alsof er in geen maanden opgeruimd is. Tussen de rommel zitten Omer en Gust in de zetel achter een open krant. Een rookwolk van de dikke sigaren die ze roken, vult de scène.

GUST : Omer, als jij seffens gedaan hebt, mag ik dan het stuk met de sportuitslagen hebben.

OMER : Nog een minuutje, Gust, ik ben aan het laatste blad bezig.

GUST : Wel, dat begint mij hier al goed te bevallen. Ik begin mij hier stilaan thuis te voelen sinds ons Maria bij die Clara zit. Een goed sigaarke, he Omer?

OMER : Ik blaas zo maar wat...

GUST : Als ge dat goed laat roken, Omer, dan is het zoals het moet. Het is de reuk die het doet bij een sigaar. Voor die reuk zou ik geld geven, jongen.

OMER : Een sigaar is een sigaar, Gust. Ik vind dat het hier goed begint te stinken.

GUST : Wablief? Stinken? Gij weet niet wat ge vertelt. Een stinkende sigaar die stinkt, maar een goede sigaar die stinkt niet. Neemt het van mij aan dat er een levensgroot verschil bestaat tussen een sigaar en een sigaar.

OMER : Hier, uw gazet.

GUST : Merci, Omer. Leest gij maar wat in dat ander stuk.

OMER : Ge weet dat dat gevaarlijk is, he Gust.

GUST : Och, dat is allemaal verleden tijd.

OMER : Het is hier soms wel stil, he Gust.

GUST : Dat doet al eens goed, jongen, die stilte. Dat ontspant. Het enige dat we hier nog mankeren is een goed zacht muziekje op de achtergrond.

OMER : Een muziekje? Dat kan ik voor u arrangeren, Gust.

GUST : Gij? Sinds wanneer interesseert gij u voor muziek?

OMER : Ik heb mij altijd al voor muziek geïnteresseerd.

GUST : O ja? Dat is het eerste dat ik daar van hoor.

OMER : Nu schrikt ge nogal, zeker?

GUST : Eigenlijk wel, ja.

OMER : Ik heb hier een fantastisch cd'tje, eentje van Brigitte.

GUST : Serieus? Allee vooruit, zet het dan maar eens op.

OMER : Brigitte heeft gezegd dat het iets modern is. Zijt gij zeker dat gij daar tegen kunt, Gust?

GUST : Ik? Waarom niet?

OMER : Soms zijt gij toch nogal ouderwets, vind ik.

GUST : Wablief? Ouderwets? Ik? Waar haalt gij dat uit? Ik ben nog nooit zo modern geweest als de laatste week ! Ik leef zoals een hippie, slaap zoals een hippie, eet en drink zoals de hippies. Jongen, ik ben precies jaren jonger geworden !

OMER : Hippies, dat is ook een tijdje geleden, he Gust.

GUST : En dat is dan ouderwets?

OMER : Toch niet modern.

GUST : Nu zijt ge aan het zwanzen, zeker? Binnenkort laat ik mijn haar groeien tot over mijn schouders.

OMER : Dat is al lang geen mode meer.

GUST : Luistert, jongen, als gij dan toch zo goed op de hoogte zijt, vertelt gij mij dan eens: wat is nu modern?

OMER : Volgens Brigitte zou er een nieuwe rage zijn.

GUST : En dat staat op die cd ?

OMER : Ja. Ik zal hem eens opzetten. (stopt cd in recorder) Als ge klaar zijt, dan zegt ge het maar.

GUST : Ik ben klaar. Duwt maar op play.

OMER : Eén, twee, start ! (drukt op play en er weerklinkt keiharde muziek met een oorverdovende beat)

(Omer springt wild in het rond op de maat van de muziek. Naarmate de muziek vordert, danst Omer enthousiaster. Gust houdt de handen voor de ogen. Intussen komt Clara binnen en schrikt van het spektakel. Niemand heeft haar opgemerkt. Omer danst tot het einde van het nummer.)

CLARA : Dat ziet er hier een plezant boeltje uit.

GUST : Och, Clara, ik had u niet gehoord.

CLARA : Dat zal niet zijn met al dat lawaai.

GUST : Wat moet gij hebben en hoe zijt gij hier binnengeraakt?

CLARA : Ik ben binnengekomen langs de voordeur met de sleutel die Maria mij heeft gegeven. Ik kom eens horen hoe het zit.

GUST : Hoe het zit? Op zijn gat.

OMER : Zal ik nog een muziekje opzetten, Gust?

CLARA : Laat dat maar zo tot ik weg ben.

GUST : Heeft ons Maria u gestuurd misschien?

CLARA : Het was om te vragen of ge intussen alles geregeld hebt zodat ze terug naar huis kan komen. Ge hebt nu bijna een week de tijd gehad.

OMER : Ze kan hier nog wel wat doen, geloof ik...

GUST : Omer, moeit u daar niet mee ! Clara, is dat nu echt? Wilt ze naar huis komen?

CLARA : Ge moet het maar weten te zeggen. Als ge alles hebt geregeld hier in huis, dan staat ze hier zo rap als ze maar kan. Maar als het niet in orde is, dan moet ge daar zelf maar de gevolgen van dragen, heeft ze gezegd.

OMER : Dat ze dan maar wegblijft, he Gust?

GUST : Nee, verdomme ! Die mag direct terugkomen. Zegt maar dat ik alles heb geregeld, Clara. Zegt dat ze direct naar huis kan komen.

OMER : Maar ge zei dat ge u zo goed voelde alleen?

GUST : Omer, alstublieft ! Moeit u nu toch eens niet ! Ik heb liever dat ons Maria terug thuis is. Ik mis ze.

OMER : Mist gij die, Gust?

GUST : Ja, Omer, ik mis ze en ik ben niet beschaamd om dat toe te geven. Als ons Maria niet hier is, is het precies of er iets mankeert hier in huis. Ja, dat is waar. Ons Maria is eigenlijk een stuk van dat huis hier. Dat is nu hetzelfde als ge nu bijvoorbeeld die tafel hier zou buitenhalen. Dat is ook iets dat ge direct mist. Verstaat ge wat ik wil zeggen?

CLARA : Ik zal haar zeggen dat ze terug kan komen, want dat ge haar mist zoals een ander meubelstuk.

GUST : Zegt dat nu zo niet, he Clara ! Kleedt dat een beetje aan.

CLARA : Ik zal het haar uitleggen, Gust, maar ik weet niet of ze heel positief gaat reageren op al die rommel hier in huis.

GUST : Rommel? Welke rommel?

OMER : Amai, gij ziet niet goed, zeker?

CLARA : Proper is anders, vind ik.

GUST : Och, dat beetje... Dat is direct opgeruimd.

CLARA : Gij gelooft dat nog ook?

GUST : Dat is op twee minuten weg. Dat toont misschien veel op het eerste zicht, maar dat is drie keer niets.

CLARA : Ik zal haar zeggen dat ze kan terugkomen en de rest moet ge haar zelf maar uitleggen.

(Clara af)

GUST : Omer, doe de kasten open.

OMER : De kasten open? Waarom?

GUST : Gewoon doen wat ik zeg, Omer !

(Omer opent alle kasten en vliegensvlug pakt Gust alles wat er maar te pakken valt bij mekaar en stopt het in de kasten en laden.)

OMER : Amai, dat gaat hier goed vooruit...

GUST : En geen kat die daar iets van ziet. We moeten alleen zien dat niemand per ongeluk die kasten opentrekt.

OMER : Waar zijn die gazetten gebleven?

GUST : Dat weet ik niet, jongen...

OMER : Moest gij de sportuitslagen nu niet hebben?

GUST : Daar staat mijn hoofd nu niet naar, Omer. We moeten zien dat het hier allemaal dik in orde is en dat ze niks, maar dan ook niks, vindt waarop dat ze iets heeft aan te merken.

OMER : (zucht) Dan zal ik maar naar huis gaan, zeker...

GUST : Bijlange niet ! Gij blijft hier, punt uit. Daarbij, ik heb nog een probleem dat nog niet is opgelost.

OMER : Als ik iets kan doen, Gust, ge zegt het maar.

GUST : Het probleem is dat ik nog niemand heb in huis...

OMER : Dat zal rap opgelost zijn, denk ik.

GUST : O ja?

OMER : Maria komt nu toch terug, he Gust.

GUST : Dat wil ik niet zeggen, slimmeke. Ik heb moeten beloven een meid in huis te halen en die heb ik nog niet.

OMER : Belt anders eens naar zo een annonce uit de gazet.

GUST : Nu geloof ik dat ge een beetje aan het zwanzen zijt.

OMER : Waarom? Dat is toch een goed idee?

GUST : Goed idee? Gij zijt blijkbaar al vergeten hoe het komt dat ons Maria momenteel bij Clara zit?

OMER : Ik zie het verband niet zo direct.

GUST : Laat maar zitten... Ik ben nu te moe om u alles uit te leggen. Het ergste is dat ik gewoon niet meer gedacht heb aan een meid.

OMER : Ja, Gust... Ik zou u met alle plezier helpen, maar een meid die kan ik niet toveren natuurlijk.

GUST : Maar dat is het ! Dat is het ! We moeten een meid toveren !

OMER : Ja, waarom niet. Hokus pokus pats ! Een meid.

GUST : Zo niet, maar ik heb wel een ander gedacht. (bekijkt Omer)

OMER : Waarom ziet gij zo naar mij?

GUST : Hoe groot zijt gij, Omer?

OMER : Hoe groot dat ik ben? (wijst grootte aan) Zoiets ongeveer...

GUST : Omer ! Gij zijt mijn reddende engel !

OMER : Ik ben blij dat te horen.

GUST : We maken van u een meid !!

OMER : Wablief?

GUST : Natuurlijk ! Luistert, ik heb boven nog van alles liggen dat we kunnen gebruiken.

OMER : Ik ben niet helemaal mee, Gust.

GUST : Op zolder ligt nog van alles uit de tijd dat ik bij de toneelvereniging was hier in het dorp. Wij gaan u verkleden, Omer.

OMER : Mij verkleden? In wat?

GUST : Omer, we maken van u de knapste meid die ze hier al ooit gezien hebben.

OMER : Dat kan niet, Gust, dat kan niet.

GUST : Doe nu niet onnozel, Omer ! Dat kan wel ! Dat kan heel goed zelfs.

OMER : Maar ik ben een vent !

GUST : Ge moogt zo fanatiek niet zijn, Omer ! Als ik u wat heb bijgewerkt, dan ziet ge daar niets meer van.

OMER : Gust ! Ik laat mij niet opereren !

GUST : Wie spreekt er nu toch van opereren?

OMER : Ik voel mij daar niet zo goed mee, Gust. Daarbij, ik kan niet. Ik heb straks een afspraak met Brigitteke.

GUST : “Brigitteke?” Och god, is het al zo familiair?

OMER : Wij hebben afgesproken om vanmiddag naar de dierentuin te gaan. Ik en zij. En nadien gaan we nog een ijsje eten bij Gritje Cox. (*of lokaal bekend ijssalon*)

GUST : Dat kunt ge nu toch uitstellen tot een andere keer, zeker?

OMER : Ik ga liever met Brigitteke naar de dierentuin dan hier te blijven en mij te verkleeden als meid.

GUST : Dat is nu toch wel erg, he !

OMER : Volgende week heb ik niets aan de hand.

GUST : Ik kan nu toch moeilijk wachten tot volgende week, Omer ! Ik moet dringend een meid hebben vóór dat Maria terug thuis is, anders loopt die zo terug weg. Dat verstaat ge nu toch?

OMER : Ik versta dat goed genoeg, Gust.

GUST : Omer... voor die ene keer dat ik u eens iets vraag.

OMER : Ik weet het, Gust, maar ik kan niet.

GUST : Hoe zit het? Doet ge het of doet ge het niet?

OMER : Neen.

GUST : Omer...

OMER : Neen.

GUST : Alstublieft...

OMER : Neen is neen, Gust.

GUST : Maar ik vind geen andere oplossing. Gij zijt mijn enige redding, anders ben ik ons Maria kwijt.

OMER : Gij brengt mij altijd in rare situaties, he.

GUST : Ik heb die situaties niet uitgevonden, Omer. Dat is gewoon de gang van het leven.

OMER : De gang van het leven? Een vent die zich verkleed als meid om het huwelijk van zijn vriend te redden? Daar zoudt ge een toneelstuk over moeten schrijven ! Ge zoudt nogal succes hebben !

GUST : Doet ge het?

OMER : Wat moet ik nu tegen Brigitteke zeggen? Straks staat die hier. Ik zie het al voor mijn ogen.

GUST : Weet ge, ik zal dat wel een draai geven. Gaat gij maar naar boven, daar ligt alles wat ge moet hebben. Alles hangt in die grote kleerkast op zolder. De pruik vindt ge in het schuifke (*lade*) beneden.

OMER : Pruik??

GUST : Ha ja, ge moet er toch écht uitzien, nietwaar.

OMER : Ik voel mij niks op mijn gemak, Gust.

GUST : We zullen seffens nog wel wat repeteren. Vooruit, maakt nu dat ge boven zijt en kleedt u om.

OMER : Het zal schoon zijn... (af via deur hall)

GUST : Amai, dat heeft wat geduurd voor die te overtuigen. Nu eens zien of ik ergens het nummer van die Brigitte kan vinden... (zoekt in zijn zakken) Ik kan ze beter op voorhand verwittigen, anders gaat die te lelijk doen... (haalt papiertje boven) Hier heb ik het... Vier, vier, twee... Mensen, mensen, wat ik hier allemaal meemaak de laatste tijd... (tikt nummer in) Ik zal ons Maria zeggen dat ik een interim heb laten komen, anders wordt die zenuwachtig als ik die nieuwe meid voorstel... Hallo? Is dat met Brigitte, alstublieft? Ja? Wel, het is hier met Verschueren uit de Statiedreef... Wablief? Sander? Neen, neen, dat is mijn vader... Ik ben de zoon, de Gust. He? Jaja, dat is mijn vader. Ja, ik weet het, het is daarom dat ik bel. Omer heeft het me verteld... Jullie hebben afgesproken voor vanmiddag... De dierentuin, juist... Ja, ik weet het... Neen, neen, er is niets. Enfin, ja, het is te zeggen, er is wel iets... ja, anders zou ik niet bellen, he... Neen, het zit zo... die afspraak kan niet doorgaan. Neen, Omer is.. euh.. allee ja, hoe zal ik het zeggen... Omer kan niet komen. Ja, dat is het. Hij kan niet komen. Hij is zwaar ziek en hij heeft gevraagd om u te willen verwittigen. Het kwam ineens op. Hij is er mee opgestaan vanmorgen... Jeuk. Overal jeuk. Wat zegt u? O jaja, natuurlijk... krabben, he, overal krabben... (intussen komt Sander in pyjama de kamer binnen. Hij is blijkbaar naar iets op zoek) En daarom kan hij vandaag niet komen. Wat? Of ge hem even kunt spreken? Neen, dat gaat niet !

SANDER : Bellen ze voor mij, zoon?

GUST : Neen, neen, vader, het is voor Omer.

SANDER : Zeg, hebt gij soms mijn sloffen (*pantoffels*) gezien?

GUST : Uw sloffen? Neen, die heb ik niet gezien... Neen, juffrouw, hij is niet te spreken. Waarom niet? Hij kan niet aan de telefoon komen... Neen, dat gaat niet. Hij ligt op zolder. Het is te zeggen... ik heb hem op zolder gelegd omdat hij daar rustiger ligt dan hier beneden, ziet ge. He? Natuurlijk heeft hij daar ook een bed.

(Sander begint de kasten te doorzoeken en laadt alle rommel terug uit)

Maar neen, ge moet niet naar hier komen ! Hij heeft gezegd dat hij liever geen bezoek ontvangt. Neen, en morgen ook niet. Hij is veel te ziek. Ik laat hem wel bellen zodra hij genezen is. De groetjes? Ja, ik zal hem de groetjes doen. Oké? Alee, in orde dan... Ja, oké, dat is goed, dag he... daaag... dag Brigitte. (haakt in)

SANDER : Is hij ziek, uw maat?

GUST : Ziek? Bijlange niet.

SANDER : Ik hoor het u juist zeggen aan de telefoon.

GUST : Dat heb ik maar gezegd om die juffrouw hier buiten te houden.

SANDER : Welke juffrouw?

GUST : Brigitte.

SANDER : Brigitte? Wie is Brigitte?

GUST : Dat is die blonde die altijd met hem op stap gaat, omdat ze compassie (medelijden) met hem heeft.

SANDER : O, die Brigitte. En die kwam naar hier?

GUST : Ja, ze hadden voor vandaag afgesproken, maar ik zit zonder meid en ik moet er een hebben voor dat Maria terug naar huis komt.

SANDER : Komt Maria terug naar huis?

GUST : Ja, straks.

SANDER : Dat is goed nieuws, want van koken hebt ge niet veel verstand, he zoon. We eten al drie dagen hetzelfde : worsten met rode kool. Ze komen er bijna langs mijn oren uit.

GUST : Ja, ik weet het...

SANDER : En die meid? Hoe zit dat dan?

GUST : Dat is opgelost. Zeg, wat zijt gij nu allemaal aan het doen? Plezant, he !! Ik heb juist alles opgeruimd !!

SANDER : Opgeruimd? Zo kan ik het ook. Ik moet mijn sloffen hebben ! Waar zijn ze daar mee gebleven?

GUST : Ik heb nu wel wat anders te doen dan naar uw sloffen te zoeken ! Maar allee, ziet dat hier liggen ! Alles ligt hier terug vol rommel !

SANDER : Och, hier zie !! Zie nu ! Ik had ze aan. Stom, he?

GUST : Stom, ja... Mag ik nu alles terug inladen?

SANDER : Ge moet zo niet zien... ik zal wel meehelpen.
(ze smijten beiden alles terug de kasten in)

GUST : Luistert nu eens even, vader. Als er nu straks iemand binnenkomt, waarvan ge denkt : "die ken ik ergens van," niets zeggen tegen ons Maria, he ?

SANDER : Neen, neen... Zeg, wie komt er dan?

GUST : De nieuwe meid, maar.. euh.. het zou kunnen dat haar gezicht u bekend voorkomt.

SANDER : Toch die Brigitte niet?

GUST : Neen, ik weet nog niet hoe ik haar ga heten, maar die is het zeker niet. Ge weet het, niets zeggen.

SANDER : Jongen, ik zwijg als een graf, al weet ik bij god niet wat er gaat gebeuren...

(de bel gaat)

GUST : Wie is dat nu weer?

SANDER : (opgewekt) Dat zal die meid zijn, zeker?

GUST : Neen, dat kan niet, die zit op zolder.

SANDER : Op zolder?

GUST : Is dat nu zo eigenaardig?

SANDER : Neen, neen, gij steekt uw meid waar gij wilt...

GUST : Ik zal maar opendoen. Het is misschien ons Maria. (af deur hall)

SANDER : Allee zeg, de meid op zolder... Amai, die Omer gaat lachen ! Die ligt daar op zolder zo ziek als een hond en dan die meid die daar begint te kuisen...

(Gust komt terug binnen)

GUST : Het is niks, loos alarm. Het was een leurder.

SANDER : Stelt ze eens voor, jongen.

GUST : Voorstellen? Wie?

SANDER : Wel, de nieuwe meid.

GUST : Pa, de toestand is hier al erg genoeg.

SANDER : Is dat nu zo erg om dat meisje eens even voor te stellen? Is ze dan zo lelijk?

GUST : Een miss België kan ik er nu niet van maken...

SANDER : Dat is maar best ook, jongen. Ze mogen niet té schoon zijn, anders gaat ge nog ruzie krijgen met uw vrouw.

GUST : Die ga ik nu misschien ook wel krijgen, pa.

SANDER : Zou ze zo rap jaloers zijn, denkt ge?

GUST : De meid is nu niet bepaald iemand om jaloers op te worden.

SANDER : Maar roept ze dan eens, dan kan ik zelf oordelen.

GUST : Pa, dat gaat niet !!

(Omer komt binnen met pruik op en gekleed in damesjurk)

SANDER : Is dat de meid?

GUST : Het is niet waar... Hoe ziet gij er nu uit !!??

SANDER : Gust ! Dat is ook niet erg beleefd, he.

OMER : (met vrouwenstem) Als ge nog zo eens iets weet, dan weet ge het maar te zeggen.

GUST : Ga terug naar boven en doe een soutien (bustehouder) aan !

SANDER : Draagt die geen soutien?

OMER : Waar vind ik die?

GUST : Vanonder in de kast, naast de nylonkousen. Die moogt ge ook ineens aandoen, dan ziet ge het haar zo niet op uw benen.

SANDER : En haar op haar benen ook al... Zeg Gust, die soutien is eigenlijk niet nodig volgens mij.

GUST : Pa, moeit u hier niet mee ! Ze moet een goede indruk maken op ons Maria en dan helpen alle beetjes.

SANDER : Ja, als gij dat zegt...

GUST : En gij, terug naar boven ! En ge laat u niet zien vooraleer ik u heb geroepen ! Verstaan?

OMER : (hoge stem) Ja, mijnheer... (lichte buiging en terug af via deur hall)

SANDER : Ja, jongen, ik moet u gelijk geven.

GUST : Gelijk geven? Waarmee?

SANDER : Een miss België is het niet.

GUST : Ge hebt zelf gezegd dat dat niet goed zou zijn. Ze mag niet te schoon zijn.

SANDER : Ja, dat is waar... Hoewel haar gezicht mij wel bekend voorkomt...

GUST : Ge zwijgt erover, he !!

SANDER : Natuurlijk ! Op mij kunt ge rekenen.

(de bel gaat)

GUST : Weer die bel ! Allee, wie nu weer?

SANDER : De bakker of de melkboer, zeker? Die hebben we nog niet gehad in 't stuk.

GUST : Ik hoop dat het ons Maria is. Des te rapper ben ik van mijn zenuwen af. (af)

SANDER : (naar tafel) Dat gezicht van die meid... Ik weet niet waar ik dat nog gezien heb... Enfin, ik kom er nog wel op...

(Gust terug op, gevolgd door Brigitte die een bos bloemen heeft meegebracht)

GUST : Vooruit, kom dan maar eventjes binnen...

BRIGITTE : Ja, ik kon het niet over mijn hart krijgen om hem zomaar aan zijn lot over te laten. Ik moet hem kunnen zien, al is het maar eventjes.

GUST : Neen, Brigitte, dat kan nu niet. Daarbij, ge laat hem liever gerust. Gij gaat toch alleen maar met hem op stap omdat ge er compassie mee hebt.

(Brigitte slaat Gust in het gezicht)

BRIGITTE : Nu gaat ge te ver, Gust Verschueren ! Wat weet gij nu van een vrouwenziel !! Omer is een hele lieve jongen ! Hij heeft een hart van goud en zijn vriendschap zou ik nog niet willen verwisselen voor de vriendschap van tien ministers ! Hij is misschien stom, mijnheer Verschueren, maar op hem kunt ge rekenen ! En dat kan niet van iedereen gezegd worden !!

SANDER : Goed gezegd, kind. (presenteert zijn kaak)

BRIGITTE : Dag Sander. (kust Sander op kaak) Wel, Gust? Waar zit Omer?

GUST : Hij is er nu niet, Brigitte. Hij is naar de dokter.

SANDER : Dokter? Ik dacht dat hij op zolder lag?

GUST : Neen, pa, hij is naar de dokter !!

BRIGITTE : Naar de dokter? In zijn toestand?

SANDER : Ik heb hem toch niet zien weggaan...

GUST : Pa !! Hij is weggegaan ! Naar de dokter ! Hij was te ziek om zomaar te blijven liggen, hij moest dringend onderzocht worden.

BRIGITTE : Dan kon hij toch al terug gaan alleen?

GUST : Amper... Maar tot bij de dokter ging dat nog net.

BRIGITTE : Als die jongen maar niets gekregen heeft onderweg.. Schandalig ! Die jongen zomaar alleen naar de dokter sturen !!

GUST : Bijlange niet ! Ik heb hem daar afgezet. Daar is niets gebeurd onderweg.

SANDER : Hebt gij die daar afgezet? Wanneer?

GUST : Daarjuist, pa ! Ik ben juist terug !

SANDER : Juist terug? En ge zijt hier nog niet weg geweest !

GUST : Pa, ik ben juist terug !!

SANDER : Allee jong...

GUST : Ik ben juist terug van de dokter, pa ! (knipoogt een paar maal)

BRIGITTE : Dus, hij zit nu bij de dokter ?

SANDER : Hoe kan dat nu?

GUST : Ja, hij zit bij de dokter, pa !! (knipoogt een paar maal)

SANDER : Waarom pinkt gij zo met uw oog, Gust ?

GUST : Ik pink niet met mijn oog !!

SANDER : Ik snap er niks van... Ik zag toch duidelijk hoe...

GUST : Pa, ik heb niet gepinkt !! Oké ?!

BRIGITTE : Hoe zit het nu eigenlijk?

GUST : Luistert, Brigitte, hij zal laat thuis zijn, want daar zat wel veel volk in die wachtkamer.

BRIGITTE : Dat is niet op afspraak dan?

GUST : Neen, bij die dokter niet, Brigitte.

BRIGITTE : Och arme toch... Zeg, waar woont die dokter? Is dat ver van hier?

GUST : Ja, ja, veel te ver van hier.

BRIGITTE : Wat noemt gij ver?

GUST : Dat is zeker twintig kilometer van hier.

SANDER : Twintig kilometer? En gij hebt die weggedaan?

GUST : Ja, pa ! Ik heb Omer weggedaan ! Is dat verboden soms?

SANDER : Neen, maar dat is wel een eindje rijden met uw fietske...

BRIGITTE : Hebt gij hem weggebracht met uw fiets?

GUST : Neen, ik heb een taxi genomen natuurlijk !

SANDER : Hier zijn toch ook dokters, geloof ik. Waarom gaat ge het zo ver zoeken, zoon?

GUST : Omdat het een hele goede dokter is, vader! Een heel beroemde dokter !! Daarom !

BRIGITTE : Waar is dat dan en hoe heet die dokter?

GUST : Ik heb op geen euro gekeken. Het gaat tenslotte om de gezondheid van mijn beste vriend en dat wilt al wel wat zeggen.

BRIGITTE : Dat begrijp ik, maar waar is dat dan?

GUST : In Zoersel, dokter dinges, Verschueren.

SANDER : Verschueren? Dat is ook toevallig !

GUST : Ja, ik dacht als hij Verschueren heet, dan kan het geen slechte dokter zijn.

BRIGITTE : Ik dacht dat het een beroemde was?

GUST : Die is beroemd ook. Hebt gij nu nog nooit van dokter Verschueren gehoord?

BRIGITTE : Eigenlijk niet..

SANDER : Nu eerlijk gezegd, Gust, ik heb eigenlijk.. (krijgt slag van Gust) Ik heb eigenlijk al veel van die dokter Verschueren gehoord ! Een heel goede dokter ! Heel goed !

BRIGITTE : Echt waar?

SANDER : Echt waar. Ik ging daar vroeger ook altijd naar toe.

GUST : Nu niet overdrijven, he vader.

SANDER : Maar het is waar, jongen... Ik ging daar vroeger altijd naar toe voor mijn benen en ge moet mij nu eens zien ! (springt rond) Ik voel mij terug een jong ventje. Al de dokters hadden mijn benen al lang opgegeven, maar hij niet.

GUST : Het is al goed, pa !

SANDER : Normaal moest ik de rest van mijn leven in een karretje zitten.

BRIGITTE : Is dat nu echt?

SANDER : Ja, ja, niets meer aan te doen. Is het niet waar, jongen?

GUST : Ja, het is in orde, pa...

SANDER : Maar dank zij de beroemde dokter Verschueren ben ik weer terug helemaal in orde. Een nieuwe, om het zo maar uit te drukken. Hij heeft mij terug andere benen gegeven.

BRIGITTE : Andere benen?

GUST : Bijlange niet ! Zo bedoelt hij het niet !

SANDER : Ja, ander benen. Van een jonge kerel, een beendonor zoals dat heet. Daar heb ik nu de benen van.

BRIGITTE : Dat is niet te geloven...

GUST : Pa, nu zijt ge aan het overdrijven, he !

SANDER : Ja, ge hebt gelijk. Eigenlijk was het maar één been dat hij gestoken heeft. Kijk, als ge nu goed oplet, dan ziet ge het verschil tussen het oude en het nieuwe been... (wandelt over de scène en trekt met één been)

GUST : Zo is het wel genoeg, zeker !!

SANDER : Ik wou aan de juffrouw alleen maar laten zien dat we eigenlijk een knappe dokter in de familie hebben, dat is alles.

BRIGITTE : Ik denk dat ik maar eens even tot in Zoersel rijd om Omer op te zoeken. Zo ver is dat nu ook weer niet.

GUST : Neen, dat gaat niet !!

BRIGITTE : Waarom niet?

GUST : Ik bedoel : ge kunt daar zomaar niet naar binnen stappen.. Het is daar allemaal goed beveiligd en zo.

BRIGITTE : Kan ik daar niet naar binnen?

SANDER : Neen, dat gaat niet. Dat is precies een kazerne waar ge binnenstapt. Overal wachttorens en prikkeldraad. En wilde beesten die daar rondlopen. Verleden jaar heeft er nog eens iemand geprobeerd om er binnen te geraken. Amai ! Die hebben ze later teruggevonden met twintig kogelgaten in zijn lijf !

BRIGITTE : Kogelgaten? Hebben ze die daar doodgeschoten?

GUST : Mensenlief, dit kan niet meer...

SANDER : Ja, maar dat was niet zo erg, ziet ge. Ze hebben hem direct kunnen opereren en dan was die weer helemaal in orde. Dokter Verschueren kan er wat van.

BRIGITTE : Wie weet wat ze daar allemaal met Omer aanvangen... Ik denk dat ik toch maar beter een kijkje kan gaan nemen.

GUST : Och, wat kan het me ook schelen...

BRIGITTE : Tot straks, he. Ik wip nog wel eens binnen... (snel af)

GUST : Jaja, wipt maar... Dat was plezant zeker, pa?

SANDER : Deed ik mijn nummer niet goed misschien?

GUST : Kogelgaten... een been vervangen.. Waar haalt ge het?

SANDER : Ik denk, ik zal er al gauw nog een schepje bovenop doen, dan gelooft ze dat het een goede dokter is en dan is ze er toch al wat geruster in.

GUST : Geruster? Ge ziet het wel ! Nu is ze er naartoe !

SANDER : Ja, dat wel... Zeg, Gust, waar zit Omer feitelijk?

GUST : Boven op zolder.

SANDER : Dus... hij zit niet bij die Verschueren in Zoersel?

GUST : Ik weet niet eens of er wel een dokter Verschueren bestaat in Zoersel...

SANDER : Dat snap ik niet, Gust. Als dat uitkomt gaat dat uw beste dag niet zijn, denk ik.

GUST : Zwijgt er maar al over ! Het is zo al erg genoeg !

SANDER : Weet ge wat? Ik denk dat ik maar eventjes ga liggen... (af slaapkamer)

GUST : Dat is het verstandigste besluit dat ik vandaag al gehoord heb... Eindelijk een beetje rust in huis. En dan durven ze soms vragen hoe het komt dat ge een beetje last hebt van uw zenuwen... (gaat languit in zetel liggen) Heel de boel kan hier ontploffen, ik trek het me niet meer aan...

(Even is het stil. Dan komt Omer de kamer binnen. Hij heeft nu een opgevlude beha onder het kleed, nylonkousen, hoge hakken en draagt een schortje. Hij sleept een stofzuiger

mee en stopt de stekker in het stopcontact. Hij oefent een paar pasjes en wandelt door de kamer, dan neemt hij het besluit om de kamer te stofzuigen. Op het moment dat hij de stofzuiger start, schrikt Gust hevig. Hij merkt Omer op en slaat de handen voor de ogen. Omer gaat door met stofzuigen.)

GUST : Wat doet gij nu?

(Omer heeft Gust niet gehoord en gaat onverstoord verder)

GUST : Omer ! Zet dat ding af !

(Omer reageert niet. Gust snelt naar het stopcontact en trekt de stekker uit. Omer bekijkt de stofzuiger die is stil gevallen en duwt een paar maal op de startknop, dan kijkt hij in de buis van de stofzuiger. Uiteindelijk ziet hij Gust en wuift vriendelijk.)

OMER : (met hoge stem) Dag mijnheer.

GUST : Zijt gij nu zot geworden, Omer?

OMER : Zot? Waarom?

GUST : Waarom? Ik heb u toch duidelijk gezegd om boven te blijven tot ik u zou roepen ! En wat doet mijnheer? Hij begint gewoonweg te stofzuigen !

OMER : Ik moet me toch kunnen inleven, he Gust.

GUST : Inleven... Het is zo nog niet erg genoeg...

OMER : Luistert Gust, mijn idee was het niet, hoor !

GUST : Ja, ik weet het, Omer. Maar ik schrok mij een ongeluk door dat lawaai van die stofzuiger. Eigenlijk is het goed dat ge hier zijt, dan kunnen we wat oefenen.

OMER : Oefenen? Hoe bedoelt ge dat?

GUST : Zoals ik het zeg : oefenen. Niemand mag merken dat gij een man zijt. Iedereen moet de indruk hebben dat hier een echte meid in huis is.

OMER : Wat moet ik dan nog doen? Ik herken mezelf niet meer in de spiegel.

GUST : Loop eens heen en weer door de kamer, Omer.

OMER : Heen en weer? Gewoon heen en weer?

GUST : Natuurlijk. Doet het eens dat ik eens kan zien hoe het er uitziet.

OMER : Da's ook stom, he... Gewoon over en weer lopen...

GUST : Daar is niks stoms aan ! Doe gewoon wat ik zeg !

OMER : Het is al goed, Gust... (loopt over en weer, zware tred)

GUST : Fijner, Omer, fijner !

OMER : Fijner?

GUST : Ja, fijner ! Ge moet veel fijner lopen, anders ziet ge direct dat er iets scheelt.

OMER : Zo? (loopt wat meer op de tenen)

GUST : Neen ! Dat is precies of ge loopt over eieren ! Ge moet uw charmes duidelijker laten zien. Een beetje meer met uw poep wiegen, Omer.

OMER : Gij zwanst, zeker ?!

GUST : Neen, ik zwans niet ! Als ge met uw poep wiegt, dan is dat echter !

OMER : Hoe kan dat nu...

GUST : Omer, ik weet wat ik zeg. Ik heb genoeg vrouwen gezien om te weten dat vrouwen met hun poep schudden om de aandacht te trekken.

OMER : (loopt meer heupwiegend over en weer) Zo?

GUST : Ongeveer... Maar ge moet iets kleiner stappen nemen.

OMER : (met kleine pasjes, heupwiegend, over en weer) Zo dan?

GUST : Dat is al heel wat beter... Nu nog uw ene hand in de zij leggen en uw elleboog wat laten meedraaien als ge gaat.

OMER : Uw elleboog in uw zij leggen... AMAI? Gust? Dat gaat moeilijk zijn, denk ik... (probeert het)

GUST : Niet uw elleboog ! Uw hand ! Zo ! (doet het voor en gaat enkele passen) Hebt ge het nu gezien?

OMER : Gij zijt precies een vrouw, gij !

GUST : Maar dat is de bedoeling ! Het is dat wat het moet zijn, Omer ! Nu gij !

OMER : (wandelt heen en weer) Zo beter?

GUST : Dat is perfect ! Nu gaat ge terug naar buiten en ge komt binnen met uw stofzuiger in uw andere hand. Niet vergeten, Omer : kleine stapjes, schudden met de poep en het handje in de zij, elleboog laten meedraaien.

OMER : Ik zal eens iets laten zien, zie. (gaat richting buitendeur)

GUST : Waar gaat gij nu naartoe ?

OMER : Naar buiten.

GUST : Naar buiten? Gij zijt zot, zeker !

OMER : Maar daarjuist zei je zelf dat ik naar buiten moest gaan !

GUST : Toch niet de straat op, he Omer ! Dat is geen tenueke om over de straat te lopen, he.

OMER : Neen, dat geloof ik graag. (krijgt inval) Ik kan beter langs de keuken binnenkomen, denk ik.

GUST : Ongelooflijk ! Voor het eerst een eigen initiatief ! Omer, jongen, sinds gij dat kostuumpje aan hebt kunt ge al beter nadenken, geloof ik.

OMER : Het is wel iets om over na te denken, he Gust...

GUST : Goed. Gij gaat even de keuken binnen en ge komt terug, precies of ge de meid zijt.

OMER : (neemt stofzuiger) Tot seffens, he. (af keuken)

(de bel gaat)

GUST : Dat is ook weer het juiste moment om te bellen. Wie kan dat nu weer zijn...

(Gust af via deur hall, een moment later terug op, gevolgd door Lisa)

LISA : Wel, ik heb gehoord van Brigitte dat hij zo ziek zou zijn. Daarom dacht ik : ik ga er eens langs.

GUST : Dat was dan verloren moeite, Lisa, want hij is hier niet.

LISA : Hij is hier niet?

GUST : Neen, hij zit bij de dokter.

LISA : Bij de dokter?

GUST : Bij de dokter, ja. Is dat zo abnormaal?

LISA : Maar hij was ziek.

GUST : Uiteraard ! Anders gaat ge niet naar de dokter, he.

LISA : Kom ik speciaal naar hier om Omer te zien, is hij niet hier.

GUST : Ik weet het, Lisa, maar hij moest dringend naar de dokter. U kan nu maar beter terug gaan, denk ik.

LISA : Maar dan wacht ik hier toch op hem, zeker.

GUST : Neen ! U kunt hier niet op hem wachten !

LISA : Neen? Waarom niet?

GUST : Daarom niet ! Ik zal hem de groeten doen als ik hem zie. Dag Lisa !

LISA : Maar ik heb...

GUST : Da's zeker ! Dik in orde, kind ! Ik doe hem de groeten ! Bedankt voor het bezoek en tot ziens !

LISA : Naar welke dokter is hij ?

GUST : Wat voor belang heeft dat toch? Hij is naar de dokter en het is een hele goede dokter !

LISA : En welke is dat dan?

GUST : Alstublieft, juffrouw ! Ik heb nu geen tijd !

LISA : Het is toch echt waar, he?

GUST : Natuurlijk ! Dag juffrouw !

LISA : Hoe heet die dan? Ik ben er niks gerust in.

GUST : Verschueren !

LISA : Verschueren ?

GUST : Ja, het is Verschueren ! Zijt ge nu eindelijk weg? Ik heb nog werk te doen.

LISA : Verschueren, zegt ge?

GUST : Verschueren, ja ! Moet ik het misschien spellen? (roept nu hard) Ver-schue-ren !!!
Nu goed ??

(Sander komt zijn kamer uit)

SANDER : Riep er soms iemand?

GUST : Neen, het is niks, pa.

SANDER : Ik hoorde precies iemand Verschueren roepen...

GUST : Ik riep de dokter, pa !! Verschueren !

SANDER : Ah ! Ik snap het al...

LISA : En waar woont die dokter Verschueren?

SANDER : (stapt naar Lisa toe en geeft haar de hand) Enchantee, madame, dokter Verschueren, wereldberoemd.

GUST : Wat??

LISA : Dokter? Maar ik wist helemaal niet dat u dokter was?

SANDER : Nog niet zo lang, madame, ik ben juist afgestudeerd, ziet u...

GUST : Pa, alstublieft...

LISA : Juist afgestudeerd, zegt u?

SANDER : Ja, madame, verleden week.

LISA : Neem me niet kwalijk, maar op uw leeftijd...

SANDER : Ha, juist, ja.. wel, euh... ik heb avondschool gevolgd en dan duurt dat altijd iets langer, nietwaar. Maar nu heb ik dan toch eindelijk mijn eigen praktijk.

GUST : Pa, alstublieft... seffens doe ik hier een ongeluk !

LISA : Ach zo... Dus, Omer is bij u in behandeling?

SANDER : Ja, en hij mag niet gestoord worden, madame. Vooral niet gestoord worden. Ik hem juist iets gegeven tegen zijn retro-zygomatico-constipax.

GUST : Zijn wat?

LISA : Ha, zo, zijn constipax...

SANDER : Als u me nu even wilt excuseren, madame, dan ga ik me wat leggen. Ik bedoel... dan ga ik verder doen in mijn werkkamer... (af slaapkamer)

LISA : Toch gemakkelijk als ge een dokter in de familie hebt, zeg ik altijd.

GUST : Ge hebt daar geen idee van hoe handig dat is !

(Omer komt binnen met stofzuiger, wandelt heen en weer)

OMER : (hoge stem) Goedemiddag samen !

GUST : Omer !! Nu niet !!

LISA : Omer ??

GUST : Ja, ik wil zeggen... Doe dat ding weg, Omer kan niet tegen het lawaai van die stofzuiger !

OMER : Wat zegt gij nu, Gust?

GUST : Ge hebt me gehoord ! Af !! Af !! (Omer snelt terug de keuken in)

LISA : Amai, gij zijt daar zo brutaal tegen... Is dat de meid?

GUST : Bijlange niet.. Ik bedoel, natuurlijk ! Ja, dat is ze ! Hoe vindt ge ze?

LISA : Net is anders, he...

GUST : Maar ze is heel proper, dat is toch het voornaamste, vind ik. En nu geloof ik dat ge maar beter kunt gaan.

LISA : Neen, neen ! Ge hebt daarnet gezegd dat Omer niet tegen het lawaai kan van die stofzuiger. Hoe kan hij daar nu last van hebben als hij niet thuis is?

GUST : Wat? Ha, ja, natuurlijk ! Ge hebt gelijk ! Dat kan niet, natuurlijk ! Hahahaaa !!

(op dat moment komt Maria binnen, gevolgd door Clara)

GUST : (ziet Maria) Maria !!

LISA : Nu slaagt ge er een beetje naast, geloof ik.. Ik ben Lisa en ik kom voor Omer.

GUST : Mariake !!

MARIA : Gust !

LISA : O, dat was het...

GUST : Maria !!

MARIA : Gust !!

(beiden spreiden de armen, lopen op mekaar toe en omhelzen elkaar)

MARIA : Gust, ik ben blij dat ik u zie.

GUST : Ik ben ook blij, Maria, echt waar.

MARIA : Gij waart al blij voor dat ge me gezien had. Gij had precies redelijk veel plezier daarnet?

CLARA : Hij was u precies aan het uitlachen.

GUST : Bijlange niet ! Ik moest gewoon even lachen, dat is alles. Ik heb dat meer de laatste tijd.

LISA : Als ge er last van begint te krijgen, is dat niet zo erg, zeker? Hahaaaaaa !!

CLARA : Het is blijkbaar besmettelijk...

LISA : Als het té erg wordt, dan is er altijd een dokter in de buurt, he?

MARIA : In de buurt?

GUST : Ja, hier in de buurt zal wel een dokter zijn, he Maria.

LISA : Ja, héél dicht in de buurt, als ge het mij vraagt.

CLARA : Dan is dan al iets. Hoe zit het met Omer? Ik heb gehoord dat die zo ziek zou zijn?

GUST : Dat gaat hier ook vlug rond, zeg...

LISA : Maakt u zich geen zorgen, madame. Dokter Verschueren heeft hem juist iets gegeven tegen zijn constidinges.

MARIA : Dokter Verschueren? Waar komt die vandaan?

GUST : Die zal hier ergens in de buurt wonen, he Maria. Omer heeft die zelf opgebeld.

LISA : Opgebeld? Hahaaa !

GUST : Dat is ook toevallig, zeg, dat die ook Verschueren heet...

LISA : Toevallig? Dat is goed ! Hahaha !

CLARA : Heeft hij u ook iets gegeven, juffrouw?

LISA : Mij? Neen, nog niet. Toch gemakkelijk, zeg ik altijd, als uw vader medicijnen heeft gestudeerd.

MARIA : Medicijnen?

GUST : Onze pa heeft een boek gekocht over medicijnen, wilt ze zeggen.

CLARA : Die wil ik ook wel eens lezen.

LISA : Een echte doorzetter, zeg ik. Op die leeftijd en dan nog naar de avondschool.

MARIA : Gust ! Dat heeft hier een aardig reukje precies.

GUST : Mariake, dat heeft allemaal weinig belang. Het voornaamste is dat gij weer terug zijt en dat alles in orde is. En ! De meid heb ik ook in orde gebracht.

CLARA : Dat is al een begin... (stapt naar kast en maakt keurende beweging met de hand over de rand)

GUST : Valt u niets op, Maria?

MARIA : Opvallen? Ik weet het niet... Moet ik iets zien?

GUST : De rommel hier in huis, Maria ! Alles is aan kant.

(Clara trekt kast open en hoop rommel dondert eruit)

CLARA : Ik zie het !

MARIA : Het is niet waar, he Gust !

GUST : Neen, neen, Maria ! Maar ik moest rap zijn. (stopt vlug rommel terug in kast) Maakt u niet ongerust. Ik heb alles geregeld. Vanaf nu gaat dat hier nooit meer vuil worden, Maria. Ik heb een interim-meisje kunnen vinden.

LISA : Aan mij hebben ze natuurlijk niks gevraagd...

SANDER : (op, uit kamer) Ha, ons Maria is er terug, zie.

LISA : Ha, dag dokter.

MARIA : Dokter?

GUST : Lisa, dat is de dokter niet ! Dat is zijn broer !

SANDER : Ja ! Ik ben zijn broer !

MARIA : Broer? Gij hebt toch geen broer?

LISA : Ik kan nog wel gezichten onthouden, hoor ! Als ik nu zeg dat dat de dokter is, dan is dat toch de dokter, zeker !

SANDER : En als ik nu zeg dat ik zijn broer ben, dan ben ik toch zijn broer, zeker !

CLARA : Volgens mij gebeuren hier weer rare dingen in huis.

GUST : Rare dingen? Er gebeuren hier nooit rare dingen in huis !!

(Omer komt binnen met stofzuiger en loopt heen en weer)

OMER : (hoge stem) Amai, zoveel volk had ik niet verwacht...

GUST : Gij komt als geroepen, Omer. Ik bedoel, Elza !!

OMER : Elza ??

MARIA : Wie is dat?

GUST : De meid, Maria. Dat is de interim, dat is Elza.

SANDER : Elza? Maar dat is precies...

GUST : Neen, dat is niet precies !! Dat is Elza !

CLARA : Er zitten wel wat bekende trekjes in haar gezicht, vind ik...

GUST : Natuurlijk ! Die hebt ge in elk gezicht !

OMER : (hoge stem) Luistert, ik kan het u uitleggen...

GUST : Zwijgt gij !!

LISA : Laat u niet doen, he juffrouw !

OMER : Wablief? (terug hoge stem) Ha, ja, juist.. Neen, natuurlijk niet, madame, maar ik ben dat al gewoon.

GUST : Wat zijt gij al gewoon?

SANDER : Toch heeft die juffrouw iets bekend...

GUST : Als ge het dan persé wilt weten ! Het is niet mijn schuld dat Elza een beetje op Omer gelijkt ! Elza is de zuster van Omer !

MARIA : Zijn zuster ?

GUST : Ja, is dat nu zo abnormaal, Maria?

LISA : Volgens mij wordt dat hier zoiets als in "Mooi en meedogenloos"...

CLARA : Ja, daar kan ook niemand nog aan uit...

OMER : (hoge stem) Ik zal maar voort doen, zeker... (steekt stekker in stopcontact)

MARIA : Gust !! Ik geloof dat gij mij probeert zot te maken !!

GUST : Zijt gij nu niet blij met de meid, Maria?

(Omer start de stofzuiger en begint alles te stofzuigen)

LISA : Ze is het precies nog niet goed gewoon.

(de bel gaat)

GUST : Maar ze zal alles rap onder de knie hebben !

SANDER : Gust !! Ik geloof dat ze gebeld hebben !!

GUST : Dat kan goed zijn, vader, maar ik vind dat er al volk genoeg is hier in huis !

CLARA : Hier in huis kan het niet zot genoeg zijn ! Ik doe wel open !

(Clara af via deur hall, even later komt Brigitte binnen, gevolgd door Clara)

BRIGITTE : En nu wil ik weten waar die dokter Verschueren woont ! Ik heb heel het telefoonboek afgezocht, maar ik heb niks kunnen vinden !

LISA : Maar daar staat hij ! (wijst op Sander)

BRIGITTE : (bekijkt Sander, vervolgens valt haar oog op Omer, die wat zenuwachtiger begint te stofzuigen) En wie is dat?

GUST : Wie? Ha, dat ! Dat is ons Elza, de nieuwe meid !

BRIGITTE : (trekt stekker uit stopcontact) En nu wil ik de waarheid weten !

OMER : (hoge stem) Wie trekt er nu weer de stekker uit ??

BRIGITTE : Omer?

OMER : (hoge stem) Omer? Neen, neen, ik ben mijn zuster...

BRIGITTE : Omer ! Het is niet waar, he !! Ik wist dat het hier niet goed zou aflopen ! (naar Omer) Wat hebben ze met u gedaan, jongen?

OMER : (nog hoger stemmetje) Ik weet niet wat ge wilt zeggen, madame... Ik ben Elza, de nieuwe meid.

CLARA : Ik geloof dat hier het laatste woord nog niet gevallen is.

LISA : (naar Sander) Mijnheer dokter !! U moest u schamen !! Als dat de oplossing is ! Mannen veranderen in vrouwen !

SANDER : Maar ik weet van niks !

LISA : Da's nog straffer ! Het is toch uw patiënt, zeker ?!

BRIGITTE : Is het hier nu nog niet erg genoeg geweest ? Omer, wat heeft dat te betekenen hier?

MARIA : Gust !!! Kom hier !!!

GUST : Ja, Mariake...

MARIA : En dat "Mariake" moogt ge bijhouden voor een andere keer ! Luistert, Gust, dat is dus de nieuwe meid?

GUST : Een interim, ja.

MARIA : En wat hebt gij daar op te zeggen, Omer?

BRIGITTE : Die jongen kan er niet aan doen, dat ziet ge toch !

OMER : Ik weet niet wat ik moet zeggen...

SANDER : Ik ook niet meer...

MARIA : Zegt dan maar niets. Luistert, als gij hier de meid wilt spelen, is dat voor mij goed.

GUST : Wat zegt gij nu?

MARIA : Ja, Gust, ik meen het.

CLARA : Nu gaan we het helemaal krijgen...

MARIA : Neen, Clara, het is een schone oplossing. Luistert, Omer, ge moogt hier blijven. Ge zorgt dat hier alles aan kant blijft en dat alles proper is. Maandag, woensdag en vrijdagvoormiddag, drie keer vier uur, dat is twaalf uur per week en acht euro per uur, is dat goed?

LISA : Zegt maar ja, Omer. De prijs is goed.

OMER : Meent gij dat nu, Maria?

MARIA : Natuurlijk meen ik dat. Het is een mooie oplossing voor iedereen. Ik ben ermee geholpen en Omer heeft een inkomen nu dat hij geschorst is aan de dop. Bij de geburen mag hij ook komen, heb ik gehoord. Dus, dat ziet er niet slecht uit, he.

OMER : Moet ik dat dan niet aangeven, Maria?

MARIA : Aangeven? Waarom?

OMER : Dat is zwartwerk, he Maria, dat mag niet.

MARIA : Als er niemand iets zegt, dan weten ze het niet, he Omer.

OMER : Jaja, maar ziet daar maar eens... Heel die zaal zit hier vol.

MARIA : Die zullen wel zwijgen.

SANDER : En ik dan?

MARIA : Gij? Wat scheelt er met u?

SANDER : Hoe gaan we dat nu oplossen? Als ik het goed heb verstaan, dan krijgt Omer acht euro per uur, tien uur per week. Dat wilt zeggen dat die besparingen die ge ging doorvoeren om een meid te kunnen betalen van tel gaan blijven ?

MARIA : Ik versta wat ge wilt zeggen... Pa, als ge tabak nodig hebt dan kunt ge dat in het vervolg ook vragen, in plaats van alles in het geheim te doen zoals vroeger.

SANDER : Hoe? Wist gij dat dan?

MARIA : Natuurlijk wist ik dat...

GUST : En gij hebt nooit iets gezegd?

MARIA : Af en toe moet ge eens iets door de vingers zien, Gust...

BRIGITTE : Ik geloof dat alles hier nog goed op zijn pootjes gaat terechtkomen.

MARIA : Alleen zou ik willen dat we in het vervolg niets meer voor mekaar verstoppen. Tenslotte bereikt ge niets met leugens.

GUST : Leugens?

MARIA : Omer zijn zuster? Onze pa die gestudeerd heeft voor dokter? Zijn dat geen leugens? Onthou dus maar dat eerlijk altijd het langste duurt.

OMER : Als er ooit iemand een vinger naar u durft uitsteken, Maria, dan krijgt hij het met mij aan de stok !

BRIGITTE : En met mij ook !

GUST : Het is waar, Maria, gij zijt een echte schat.

MARIA : Ge moet alleen volhouden om niet opnieuw te beginnen roken.

GUST : Ik begin het al goed gewoon te worden. En als het te erg wordt, dan vraag ik wel een sigaretje aan onze pa...

MARIA : Niks daarvan !! Ge zijt nu goed bezig ! Laat zien dat ge karakter hebt !

GUST : Ja, Maria...

OMER : Een slecht karakter is ook een karakter, he Gust.

GUST : Het zal wel gaan, zeker, fooraap?

OMER : Fooraap? (bekijkt zichzelf) Ja, eigenlijk feitelijk...

SANDER : Ik ben blij dat de miserie is opgelost. Volgens mij hebben we nu allemaal dringend vakantie nodig.

MARIA : Als het niet zo duur was, pa, zou ik zeggen dat ge groot gelijk hebt.

SANDER : Duur? Een vakantie is zo duur als ge zelf wilt.

GUST : Gij weet niet wat ge vertelt. Ik heb eens naar die prijzen gekeken, amai.

SANDER : Dat komt omdat ge de weg niet weet, zoon. Ik heb gisteren nog iets zien staan, spotgoedkoop, altijd zon, op vijftig meter van het strand en nog vrij in juli en augustus.

MARIA : En waar hebt gij dat gezien, pa?

SANDER : Waar? In de gazet... in zo een annonce... (*advertentie*)

GUST : Neen !!! Neen !!! Neen !!!

(D O E K)